

UZBEKISTÁN 2006

RUSKO, MOSKVA, 3. září 2006, večer

Takže jsme tu. Po třech cestovatelských nocích strávených ve vlaku se povalujem v pokojíku někde v Moskvě. Je to tu docela zajímavý; stěny lemou krásný štuky a zásuvka je oblepená takovou tou papírovou lepenkou, co se používá při malování. Metallica a Divokej Anděl to jistí ze skříně. Pokoj je součástí zřejmě většího bytu; zatím jsme měli kontakt jen s paní, co nám přinesla povlečení. Venku už od odpoledne chčije a vypadá to, že bude celou noc. Potřebovali bysme nakoupit nějaký piva na večer, ale nemáme klíč od baráku. Asi budem muset sníst nějaký to dávací pečivo. Jinak toho mam docela dost; jsem takovenej znavenej.

Letos jsme vyrazili v klasické sestavě: já, Šaman, Ady. Destinace: Uzbekistán, Kyrgyzstán, Kazachstán. A lemou to Rusko a Ukrajina. Plán je zatím asi takovej: vlakem do Kyjeva, pak do Moskvy. Tam dvě noci pauza – prohlídka města a dál vlakem do Biškeku. To by měl bejt asi nejvýhodnější bod cesty. Potom už se budem pomalu přesouvat kratšíma spojema a nasávat atmosféru Střední Asie. Zatím máme za sebou první noc v ruskym vlaku – mně se docela líbila – a vidinu dalších třech nocí v kuse na horní palandě ve vlaku do Biškeku před sebou. Cestou nazpět chceme navštívit poloostrov Krym a užít si tam poslední dny výletu.

Takže pohoda. Je noc, první na vejletě v normální posteli u někoho doma. Byla tu paní a je v pohodě, dala nám klíč a pár rad k tomu výměnou za 1500 RUR (3 os/noc). Vypadá to, že dokonce přestalo i chcát, tak by to zejtra moh bejt pěkněj den. Ady teď dotáh do pokoje rychlovarku a čaj na ráno.

Odjezd z Plzně 31. srpna v 18:06 byl lehce opožděn jako malé varování před nastávajícím cestováním. Na nádraží nás přišly podpořit spřízněný duše, stejně tak jako v Praze, kde už jsme přesedli do vlaku do Kyjeva. Při nástupu nás lehce zmátli ajzipoňáci, který nás posílali sem tam, z jednoho konce vlaku ke druhému.

Takže paráda. Je pondělí dopoledne a místo procházky Moskvou sedíme v ubikaci, protože nás tu zamkli!! A nenechali klíč! Kráva! Ta paní! Ady pomocí motáku čtvrt hodiny pokoušel štěstí, zatímco já se Šamanem jsme zkoušeli překonat zámek. Ady byl úspěšnější (snad), protože odchytil nějakou paní a ta se dovolala někomu, kdo by nám měl přijít za chvíli otevřít. Docela pruda!

Vlak MOSKVA – BIŠKEK, středa 6. září, poledne – 12 hodin ve vlaku

Vlak žije vlastním životem. Jedou s náma samí Středoasijci až Mongolové. Přestože naše lehátka jsou asi ty nejhorší, docela jsme se už skamarádili; aspoň s těma zásadnějšíma lidma, jako například s holkou co vypadá jako Alena a je moc pěkná, s tou komunikuje Adam. Já byl zas kontaktován docela pěknou holkou z Kyrgyzstánu, která ale vypadá docela evropsky a je v cirkuse tou artistkou. A je jí 18. Nerozumim jí skoro nic, ale včera po těch pěti pivkách jsem si s ní celkem rozuměl. Alena mluví anglicky a má v Moskvě manžela.

...je asi půl čtvrtý. Právě jsme sežrali tři raky, co Ady koupil od báby na peronu. Byl to docela kentus.

SAMARA, 17:26

První větší pauzička – hodinová – vyplněná nákupem 20 piv a jídla na cestu. Mně je nějak blbě, asi z těch cigár a piv a z toho, že od včerejší noci jsme jedli akorát jednu malou šaurmu. Snad to nějak překonam.

Čtvrtek 7. září, poledne – 36 hodin ve vlaku

Ted' mi skončila lekce ruštiny od asi osmiletýho kluka. Řikal pořád, že nic neumim. Jenže mi učil psací azbuku a to sem vedle. Jinak ve vlaku už začíná bejt hic jak prase. Jsme v Kazachstánu. Kolem jsou samý pouště, vlastně stepi. Rovina, sucho, vedro, brutál. Kluk tu pořád něco píše a ze mě chčije. To co je vidět z vlaku, působí absolutně brutálně. Nic. Z jedny strany teda vedou dráty a pak už všude nic. Step.

Pátek 8. září, dopoledne – 50 hodin ve vlaku

Krajina je pořád skoro stejná, i když tady je to zrovna lehce zelenější. No asi o moc ne. Docela často byli včera vidět velbloudi dvouhrbý, kusově i celý stáda. Některý jsou celkem hovada. Noc docela ušla, hic normální.

MOSKVA – byla fajn. Urbanistickej fetiš všude kolem. Obrovský prostory, baráky jako hovado, všechno XXL. Navštívili jsme několik lokalit, o kterých jsme se učili ve škole, jako třeba pomník kosmonautiky.

Dorazili jsme sem v neděli 3. září někdy kolem poledne. Docela v pohodě jsme se přesunuli metrem z Kyjevského na Kazaňský nádraží, kde jsme po delší době splašili lístky na úterní vlak do Biškeku.

Skoro celej zbytek dne jsme strávili na nádraží sháněním ubytování. Báby s cedulema tam, zrovna nestály, takže jsme se furt ptali lidí, jestli o něčem neví. Až jedna bába nám přihrála kluka, co nabízel pokoj za 600 RUR/os/noc. To se nám zatím zdálo moc, takže jsme to odmítli. Ale po pár hodinách marného shánění a za silného slejváku jsme se k němu vrátili. Dokonce to kluci dohodli za 500 RUR. Kluk nás chvíli tahal po městě za toho slejváku, což mi připadalo podezřelý, protože furt něco řešil přes mobil, ale nakonec nás dovedl k paní, co skutečně pronajímala pokoj. Cena jak bylo domluveno, takže pohoda.

Odvez nás tam takovej týpek podivnej, snad taxikář (?); každopádně jak otevřel kufr, auto spustilo alarm, ale pán pravil, že je to v pořádku a že do kufru se všechno vejde, když to tam dá On. Cestou k bydlení furt študoval mapu, načež z něj vypadlo, že tam nikdy nebyl. No nevím, asi to nebyl tágař. Naštěstí za chvíli pán vesele sdělil, že to našel. A taky že jo! Akorát chtěl nějaký prachy, ale my mu řekli, že paní povídala, ať neplatíme nic. Tak odjel. Před barákem už čekala jiná paní, která nás uvedla do pokoje a vydala nám povlečení. Večer už nás déšť nepustil ven, takže jsme usnuli bez piv.

V pondělí 4. září jsme měli ten problém se zamknutejma dveřma, takže jsme se dostali do města až po poledni. Jeli jsme na Rudý náměstí, který působí menší než na fotkách, ale je to skutečná krása. Obešli jsme Kremel – Lenin byl zavřenej a pak jsme se poflakovali po Moskvě. Byli jsme na Arbatu a taky asi u tří Stalinovejch věží, který působí fakt monumentálně. K tej největší – univerzitě – jsme šli asi šest kiláků při řece a furt jsme na ní čuměli. Je to fakt hovado. Prostor před ní je asi jako Václavák, křížuje to tříproudovka na obě strany. Po pár fotkách jsme přešli k takovej vyhlídce nad městem, kde jsme snědli palačinky se sýrem a houbama a trolejbusem jsme se pak svezli na metro. V naší stanici u kvartýru jsme nakoupili asi šest piv a šli domů. Akorát přijeli pán s holkou, co u nich bydlíme, takže nás vpustili do baráku. Pohoda. Únava celkem značná, spánek přišel hned po pivech.

Úterý 5. září

Ráno nás naštěstí nezamkli. Paní se smála, že máme strach, ale po včerejšku by se nebylo čemu divit. Popili jsme čaj, což byl taky docela oříšek, páč šňůra od rychlovarný konvice se musela celou držet v zásuvce rukou. Rozloučili jsme se a šli na metro, kterým jsme se přesunuli na Kazaňský nádraží a dali si věci do úschovny. V plánu byla návštěva Výstavy úspěchů národního hospodářství a obelisku kosmonautiky. Výstavka byla vskutku krásná – 2 km dlouhá a 1 km široká, takový jakoby výstaviště, kde byly od každého (ruského) státu stylový baráky. Taky tam byla mikro raketa a nějaký aera. U obelisku jsme si s Adym dali další porci veselejš koláčků, ostatně jako zatím každý den. Dycky to byla celkem jízda, ještě posilněná pivkama.

Nakoláčkovanej v metru peklo. Jeli jsme na Vagaňkovský hřbitov, něco jako náš Slavín. Adyho jsem vyblejsk u Vysockýho hrobu a trochu jsme se tam procházeli. Krchov vypadal hustě, kolem hrobů měli vždycky takovou ohrádku, někde pořádnou hradbičku a sedátka, někdy i se stolečkem.

Po prohlídce hřbitova jsme se zase přesunuli metrem k Muzeu Velký vlastenecký války, kde nás zase zastihl déšť, takže bylo nutný usednout do kiosku a vypít asi tři piva. Kochali jsme se přitom pohledem na takovej kovovej vysokej sloup s odlitejma výjevama z války.

Po pivech nutně muselo přijít chcaní: v Moskvě venku většinou v podobě několika budek Toi-toi; v jednej z nich měla vždycky základnu hajzbába a vybírala od 10 do 15 rublů. Když jsem chcal, už docela vykalenej, vypadly mi z kapsy klokanky brejle a moc jsem se divil a nasmál tomu, jak spadly přímo do hajzlu a hned klesly mezi hovna. No ani sem nemrk! Sluňáky za 60,- Kč se vrátily na svý místo – do hoven. Ani miňák nenapadlo zkoušet je vylovit.

Byl akorát čas vrátit se na nádraží, vyměnit nějaký prachy, sníst pár šaurm a nakoupit piva a trochu jídla na cestu. Zbytek času vyplnilo pití piva a kouření cigaret za 15,- Kč/krabička na nádraží. Vlak odjížděl ve 23:25.

Ve vlaku pak proběhla docela brutální zahajovací kalba spojená se seznamováním se se spolucestujícíma. Padlo nakonec asi 14-15 piv (ve třech) a asi deset cigár. Na pryčnu jsem se odebral možná kolem jedný.

Vlak MOSKVA – BIŠKEK, pátek 8. září, 19:15 – asi 69 hodin ve vlaku

Už je to peklo. Za hodinu bysme asi měli překročit kazašský hranice a ve tři nebo ve čtyři v noci by měl být Biškek. Přesně se ale neví, je tu mezi lidma trochu zmatek s časovejma pásmama.

Kazašská hranice, asi 23 hod.

Celníci absolutní čůráci, neuměli ani přečíst naše jména v latince. Chtěli po nás razítko ze vstupu do Kazachstánu, který nám ale ty jiný hovada samozřejmě nedali, ale už máme proceduru za sebou a pasy v kapse, takže pohoda. Za hodinu nás čekají kyrgyzský hranice a tam čekáme problém, páč nemusíme mít víza a jsem zvědavěj, jestli to ti celníci budou vědět. Ve vlaku je zas vedro, vzduch k poblití. Zatím furt stojíme. Už jedem...

KYRGYZSTÁN, BIŠKEK – autobusový nádraží, sobota 9. září, 5:30

Po asi 76 hodinách jsme dorazili do Biškeku. Bylo to asi ve tři hodiny ráno. Na nádraží jsme se rozloučili s kámošema z vlaku, ten nejvíc družnej nám domluvil taxík za 120 KGS na autobusák, odkud bysme měli po rozednění jet maršrutkou k jezeru Issyk-Kul. Mělo by to trvat asi šest hodin, na což jsem zvědav, páč už teď jsem dost v prdeli, padají mi oči a chrápal bych jaxvině. Šaman se tu válí na zemi a spí. Ady čte na lavičce. Naštěstí sem už začínají chodit normální lidi. Takový podivný pobudové a nezletilí bezdomovci pospávají na lavičích, kulečnicku (!) a ping-pongovým (!) stole přímo tady v hale. Zvláštní.

Nádraží v Biškeku nebylo nikterak velký, menší jak v Rokycanech. Na naše spolucestující tam čekalo docela dost lidí. Rozloučili jsme se s nima a náš týpek nám objednal tágo na autobusák. Tágař ňák zaslech, že chceme jet do Čolpon-Aty a mermomocí nás tam chtěl vézt. My jsme ale chtěli jet až ráno maršrutkou, takže jsme na nádraží strávili asi tři hodiny ve střežu, páč tam pospávali divný osoby, pravda, že většinou vypadaly na děti. Šaman sice vytuh, ale nikdo nás neobral, ba ani neobtěžoval, takže při rozbřesku jsme podarovali děcka z nádraží igelitkou oplatek, kterou už jsme nechtěli s sebou vláčet a zakoupili místa v maršrutce za 150 KGS/os.

Vyjížděli jsme tak po 8 či kdy, cestou nám ještě zastavili na výměnu prachů u „centrální banky“, což byla mikrosměnárna v takovém okýnku, a jelo se. Byl jsem dost nevyspanej, takže jsem porůznu vytuhával, ale bylo to nahovno, páč jsem nohama nedosáh na podlahu a pekelně mi bolely nohy. Nakonec jsem se musel zout a postavit nohy na kecky, aby mi neupadly. Šaman byl vypruzenej, páč týpek, co seděl vedle něj, usínal a nalahával na něj a byl dost velikej. Maršrutka byla zase malá, ňákej mercedes.

Týpek co řídil, to kalil jako kráva a to i ve městě; párkrát jsme skoro srazili chodce, ale asi to měl zmáklý, protože karambol nebyl a asi v 11 hodin jsme dojeli do Čolpon-Aty. K jezeru Issyk-Kul, místňákama přirovnávanýmu ke Švýcarsku.

A bylo to dost. Jezero působí jako moře, na druhou stranu není vidět, jen v roztrhanejch mracích na obzoru vykukujou hrdě hory jaxvině, zasněžený štíty, jaký jsem nikdy neviděl. Z naší strany nad jezerem rostly kopce, nádherně hladký, až za nima se tyčily bílý štíty taky obrovsejch hor. Voda v jezeře je superčistá, snad opravdu čistší než moře, jen ty vlny tu nejsou. Říkal jsem, že u takovýho jezera bych klidně bydlel místo u moře.

Jak jsme vyhřezli z maršrutky, řidič nám ňák strašným kvapem dohodil tágaře, samozřejmě že nás chtěl osrat a jak jsme byli hotoví, tak se mu to povedlo tak na 40%, páč nás odvez asi 200 m k ubikaci a chtěl za to 100 KGS. Dali jsme mu 50 a i to bylo moc, ale únava je únava, takže jsme to jeho dohozený ubytování vzali. Bylo to hned naproti bazaru asi 300 m od jezera. Docela v pohodě. Komůrka byla nuzná ale čistá, jen ty zkurvený posteje. Takový ty vojenský s kovovejma pružinama, úplně vytahanejma, takže člověk spal prohnutej do luku. Chtělo to ležet naštorc, aby se rozložila váha... A pak ty mouchy.

Byl to takovej rodinnej penzionek s restaurací pod deštníkama, pokojíky byly v samostatným domečku a dvorek plnej bordelů. Tedy aspoň kolem hajzlu a „umývárny“, co se skládala z umyvadla (dřezu) a vaničky od sprchy a z dvou kohoutků přidělanejch na stěně „sprchy“. Jakože všechno venku. Teda sprcha byla zase dřevotřísková stavbička kousek od boudy a teritoria fenečky, která byla chudák vypruzená z toho, v jakým bordelů pod hruškou musela žít.

Neděle 10. září, odpoledne

Mouchy. Relativně strašně much. Včera před spaním jsem jich vybil asi 20. Ráno mě jich asi 30 vzbouzelo. Teď je jich tu taky dost. Jsem nasračky. Uskutečnil se nákup hulení, při kterým jsme se s klukama pěkně zmrskali. Mam dneska narozeniny. Ráno před snídání jsme se při směně peněz před naší ubikací poptali týpka ve směnárně, jestli neví o hulení, týpek sáh doleva za dveře a vytáh kousek o velikosti hrášku. Takovej zvláštní hašiš, spíš čaras ale takovej s kouskama zelenýho, polotuhej,

mrská, řek bych, docela slušně. Že je to za kilo. To je 60 Kč, tak jsme si ho nechali v kapse. Ve tři odpoledne že bude k mání pár géček.

Šli jsme se najíst do speciální afghánský jídelny, já měl chuť na sladký, ale to samozřejmě neměli, takže jsme si po delším vybírání dali pelmeně. A byly to pelmeně v bujónu se smetanou. Sněd jsem to bez té vody, s křupavým chlebem-poloplackou a černým čajem. Obsluha byla dost pěkná holka, ale much tam bylo hrozně, asi jsme si měli vlézt do takovýho stanu za plentu, kam si přišli zalézt jiný dvě ženský s týpkem, a tam ty mouchy vytěsnit. Asi tím pytlíkem, co jich včera prodávala hrozný kvanta ňáká ženská u vchodu do bazaru.

ČOLPON-ATA – privat, 10. září, 20:55

Pijeme třetí piva. Už bohužel v komoře, protože z pláže nás vyhnala bouřka a strašný blesky. Teda vlastně normální velký blesky, myslím, bezpečně daleko. Špeky jsou fajn, budem muset porušit zákaz kouření, páč venku je po dešti, nebo zas chčije a hlavně jsou tam různý lidi. Jsem dost nakalenej. Nad Adym leze velký pavouk, ale ňák se zasek před škvírou ve stropu. Ady se bojí, že na něj spadne, protože už mu to párkrát uklouzlo a skoro sletěl Adymu do postele. Mouchy nechytá. Jenom já... Hulíme a posloucháme asi 107 FM. Samý vypalovačky. Vymejšlíme co dál, jestli zaject do Afghánistánu na pár dní, když už jsme tady.

BIŠKEK – čínská hustoubytovna, pondělí 11. září, 21:00

Takže jsme se ubytovali v brutální čínskej ubytovně za 150 KGS/os. Je to něco jako v Plzni pavlačák na Jateční, zcela surový. Bydlíme na pokoji s jedním pánem, kterej tu teď není, asi šel na noční. Ady hlásí, že hajzl jako je tady, eště neviděl. Místo splachovadla košťátko. Já tam, doufam, nebudu muset, ač bych trochu sral, páč zejtra po ránu musíme vyfáknout na povoz do Jalal-Abadu. Pokojík je zbudovanej, podobně asi jako celej interiér, ze sololitu, takže tu kalíme piva v jakoby krabici. Čumíme na bednu, kde běží dva kanály, ale spíš jsou slyšet sousedi odvedle.

Tak jsem se byl vychcat, zřejmě na jinym hajzlu a taky stál za to. Splachovalo to a to takovým tím telefonním kablíkem, co se dává k modemu, což se mi celkem líbilo, takovej hi-tec WC. Jinak teda peklo.

Úterý 12. září – středa 13. září

Noc byla nakonec příjemná, pán vůbec nedorazil a postele byly pěkně tvrdý (pod mou matrací byla dřevotřísková deska). Proběhla rychlá ranní hygiena a odchod na maršrutku na nádraží. Vstávali jsme asi v půl osmý, protože cesta k Uzbekistánu měla trvat 12 hodin a my chtěli cestou pozorovat horský scenérie. Na náš známej autobusák jsme se dostali asi ve ¼ na devět. Vyměnili jsme ještě ňáký prachy, kdybysme do Jalal-Abadu dorazili v noci a potřebovali se ubytovat a protože nás naháněč zas v hrozným zmatku a kvaltu nalanařil do maršrutky, která měla vyjet v devět, nestihli jsme se ani najíst, jen vypít čaj s prapodivnou suchou buchtou. A tady začíná zatím nejhorších 20 hodin cesty...

Maršrutka měla totiž vyjet, až se celá zaplní, a to trvalo do 14 hodin! Týpcí pořád říkali, že za chvíli jedem, ale pořád jsme tvrdli na autobusáku. Potkali jsme se tam s jedním známým z vlaku z Moskvy a pak taky s klukem z Prahy, kterej jel s náma do Oše. Kvůli tomu, že nám ty buzící neřekli, kdy vyjedem, jsme se ani nemohli jít někam najíst, což teda bylo super po tej včerejší kalbičce.

Asi v půl druhý se konečně povoz naplnil a já čuměl jaxvině, protože řidič, co se tam válel od těch devíti, šel na oběd. No nic, to už bylo celkem fuk. Mysleli jsme, že za pár hodin se bude stavět na gáblík a že v Jalal-Abadu budem po půlnoci.

UZBEKISTÁN, FERGÁNSKÁ KOTLINA, KOKAND – hotel Kokand, středa 13. září, 21:15

Po děsivej noci v maršrutce jsme se dostali do Uzbekistánu a asi v půl třetí jsme dorazili sem – do Kokandu. Hotýlek je relativně špičkověj, máme dva propojený pokoje s koupelničkou. Hajzl, bohužel, údajně rozsed ňákej strašně tlustej člověk, takže jsme bez a musíme chodit na ten na chodbě. Jediný co je, nebo může bejt horší, jsou kvanta švábů, o kterejch píšou v Lonely Planetu, ale zatím jsme žádnýho nepotkali. Jsme hotoví z tý probdělý noci děsu, následnýho přechodu hranic a z další asi čtyřhodinový jízdy maršrutkou a busem. Piva jsou docela hnusný, za 400 somů, Patriot. Koupili jsme čtyři, ale jedno asi nakonec zbyde, páč je ke všemu teplý.

Takže se vyjelo kolem tý druhý. To byla maršrutka akorát zaplněná, docela pohoda. Ady se Šamanem seděli na monosedadlech, já s ňákou paní. Než jsme vyjeli z Biškeku, zastavili jsme u ňáký jiný zastávky a na něco čekali. To bylo asi deset minut od výjezdu. Adymu se dělalo blbě z hladu, kalby apod., tak jsme aspoň koupili horkej chleba přímo z pece. Za chvíli přijela jistá paní, na kterou se pravděpodobně čekalo, a jelo se .

Ale ne na Jalal-Abad, ale někam mezi baráky po regulérním tankodromu. Brutalita začala. Busík zastavil mezi zahradama a dovnitř se začaly ládovat něčí zavazadla, ale takový, že bych se do nich vklidu vešel a byly tři. Pak dětský jízdní kolo a asi pět lidí, který posedali na ty bágly, kterejch byla plná ulička. Jedna stará paní (jedna ze dvou normálních lidí v maršrutce) byla nasraná, že takhle jet 18 hodin nejde a já zpočátku myslel, že ty lidi navíc za chvíli vystoupí. Omyl. Nevystoupili, ale začali kalit vodku. Nejvíc dva z nich: jeden takovej dědek pěkně oplácanej, dřív prý boxer a druhej mladák s kérkou na ruce, co povídal, že byl v krimu za to, že někoho zabil.

Trvalo to asi půl hodiny, než se přesunuli z přední části vozu, kde se pokoušeli nalejvat toho Čecha, k nám dozadu. Bylo to neskutečný. Sedli si přímo mezi mě a Adyho se Šamanem tak, že jsme byli v neustálým dotyku, pod nohama plno zavazadel, v uličce ty strašný bágly. Mladší týpek chvíli rozmlouval s Adym a zdál se bejt ve střízlivějších chvílkách relativně normálnější, ale ten dědek byl čůrák největší. Když dokalili první vodku (teda co jsme viděli), byl už hrozně; různě tam padal a kecal furt ňáký kokotiny, kterejm se ovšem dost lidí smálo a to ho hecovalo k dalším čůráckejm projevům. Chlastat jsme odmítli, což se tlustřochovi nezdálo, ale ten druhej říkal Adymu, že je to OK, že nás jen chtěli přivítat. Oplácanej vytuh po první pauzičce, asi po dvou hodinách jízdy. Bylo to nechutný, různě se tam válel po těch báglech v uličce, až ho pak ta stará paní pustila na svý místo a celkově se to v busíku přeházelo.

TAŠKENT – hotel Hadra, čtvrtek 14. září, asi 19 hodin

Právě jsme se ubytovali v hotelu Hadra. Klasickéj bottom za 7000 sum/os/noc. Původně jsme chtěli do hotelu Tara, ale když jsme tam dorazili, paní povídala, že už nesmí ubytovávat cizince. Tara tedy vypadala o něco málo hůř; tadyten hotýlek je aspoň docela v centru. Šaman šel vyřídit OVIR a prachy za nocleh, už je tam jakou dobu, ale to se dalo čekat, protože paní hotelmáma je asi nejnevýkonnější, co jsem kdy viděl. Asi půl hodiny jsme seděli na chodbě, než nám ukázala pokojík, takže Šaman tam zkejsne tak do půlnoci.

Bylo to skutečný peklo; hejbat jsem se nemoh, hic jako kráva, ožralové se furt chtěli bavit, pak tam ke všemu začali kouřit a cesta vůbec neubíhala. Přejížděli jsme hodně vysoký hory a na nejvyšším místě jsme projížděli asi kilometrovým tunelem, samozřejmě hlídaným vojákama. Hory byly nádherný, ale z maršrutky jsem toho moc neviděl, páč jsem seděl do uličky a navíc byly zatáhnutý záclonky. Na druhym konci tunelu se otevřel boží výhled na velikánskou náhorní plošinu lemovanou horama, všude ovce, jurty a pastevcí, moc pěkný. Jediný zadostiučinění a únik před megačůrákama v buse.

Adymu už bylo dost blbě a zastávka na jídlo furt ne a ne. Já čuměl po těch horách a ty zmrdy jsem se snažil ignorovat. Pořád se váleli na těch zavazadlech v uličce a prudili a prudili. Hodná paní, moje sousedka, se nás pořád zastávala a zřejmě jim domlouvala, ať nás nechají bejt, za což na ni byli dost hustý, ale nikdo se jí nezastal. Já taky mlčel, jak nám radili, jenom jsem jí říkal, že je mi to jedno, že na ně seru.

Zastávka na jídlo byla akorát při soumraku a to libová. Na půlce sjezdu z hor, asi klasická pastevecká jídelna, páč vařili akorát maso a vejce na asi konim sádle. Teda podle vůně a chuti a tím sádlem nešetřili. Adymu se z nich chtělo blejt, takže se jich ani nedotk, já jsem vyjed žlutky a Šaman sežral všechno. Mně bylo celkem fajn, jenom mi bylo líto Adyho, že je mu zle z hladu a zase se nenajed. Tedy akorát jabko, co jsme dostali od jedny paní z Almaty. Bylo tak 8-9 a čekalo nás ještě asi osm hodin hrůzný cesty.

Ten jeden ožrala skoro pořád zpíval a to dost hlasitě a když ne, tak zas řvalo rádio. Taky hrozně nahlas. Prostě děs. Moje paní sousedka nám poradila, ať radši jedeme až do Oše, že tam budem za světla, abysme nelezli po Jalal-Abadu v noci. A protože ty vykalenci se taky asi radili, že nás oberou, páč máme dolary, domluvili jsme se s řidičema, že pojedeme až tam.

Cesta neutíkala ani v noci, spát nešlo, vodka evidentně probudila v těch debilech zvířata a v jednu chvíli došlo skoro k potyčce, protože Šaman vytáh tomu tlustýmu z huby cigo a vyhodil ho ven, což se mu fakt nelíbilo a chtěl mu dát. Naštěstí k tomu nedošlo, tlouštíček byl tedy dost nasračky a snad bysme mu dali, ale ten kriminálník vypadal i po všech těch vodkách furt čile. Zbytek noci probíhal obdobně zkurveně, navíc ta má sousedka vytuhla a zabírala moje místo, ale já jí nechtěl nic říct, když se nás pořád zastávala, takže jsem se pár hodin nehejbal. Fakt hrůza.

K ránu byl čilej už jen ten zpěvák, kterej si jel furt tu samou hitovku, ale nahlas. Prokládal to různějma výkřikama, který hecovaly zbylý kumpány, ale další vodka poslala aspoň jednoho spát. Na bágly do uličky mezi mě a Šamana. Na Adyho padal další zezadu. Tlustej padal ze sedadla na všechny a dycky když se vzbudil, pokouřil. Do Oše jsme přirazili ještě za tmy, ale bylo už asi půl šestý, takže jsme zůstali ještě asi půl hodiny v maršrutce a za svítání vylezli na pustej autobusák. Byl tam ten

zpívající ožrala a vyžadoval foto, takže ho mam zvěčňného a řadim ho mezi největší kretény, co mam na fotce.

Autobusák se začal pomalu plnit lidma a po snídani v přilehlej restauračce, která se skládala z volskýho voka se salámem, čaje a chleba, byl už plnej lidí a povozů. Dost mrdník řek bych. Ady se šel vysrat, já vychcat a to jsem teda čuměl. Hajzly nejhorší, strašný – místa na sraní oddělený asi půlmetrovou zídkou a to jenom ze strany. Smrad k zalknutí, rynka na chcaní šílená. Adymu spadla sandála do tý díry v hajzlu. Na autobusáku probíhal asi zeleninovej trh, páč tam najednou bylo asi 1000 pytlů s různějma plodinama a lidi si je skládali do povozů. Když Ady tak ňák pořešil tu botu, vydali jsme se na maršrutku na hranice. Adymu bylo zase blbě, asi po tej snídani a na maršrutku nás posílali pořád někam jinam. Nakonec jsme se nalodili a po průjezdu brutální čtvrtí-tankodromem jsme najednou byli na kyrgyzsko-uzbeckej hranici.

Přechod hranic proběh v pohodě, na uzbeckej straně jsme akorát museli 4x vyplňovat registrační lejstro, protože napřed jsme tam zašrkli, že máme „drogy nebo medikamenty“ a to pohraničníci nějak nemohli pobrat, a i když viděli naše tučný zásoby léků, řekli, ať zašrktneme, že nic nemáme. Bágly nám pak projeli scannerem a byli jsme vpuštěni do Uzbekistánu.

Hned nás samozřejmě odchytávali tágaři s tím, že žádná maršrutka nejedí. O 100 m dál ale pochopitelně maršrutky stály, tak jsme se do jedny připravený nahrnuli a za 2400 UZS za všechny jsme odjeli do Andijanu. Na autobusáku jsme v jednej jídelně pojedli nudlovou polívku se všim možným a klasickým velkým busem, ve kterým byl zpočátku hroznej hic a asi 50 velkejch koberců, jsme vyjeli do Kokandu.

Během jízdy nás krutě zlobila spojka, párkrát jsem čekal úplnej konec jízdy, ale pan šofér se toho nebál a řadil, takže asi za tři hodiny jsme byli v krásným útulným Kokandu, kde se nám všem hned zalíbilo, páč to tam vypadalo moc pěkně a taky lidi byli o poznání příjemnější, zase nám chtěli všichni poradit, a dokonce nám ani nedoporučovali taxíky. Maršrutkou jsme se svezli k hotelu Kokand, kterej nakonec nebyl vůbec zlej, naopak a po vyřízení OVIRU a nezbytných sprchách jsme vyrazili na obhlídku města.

TAŠKENT – hotel Hadra, pátek 15. září, 20:26

Válíme se na pokoji a Šaman šel pro druhou vodku. Jsme trochu víc v depresi kvůli těm kokotům nádražákům, protože: chtěli jsme si koupit lístky na vlak z Kungradu do Saratova, což nešlo. Tak jsme chtěli aspoň nastoupit v Kungradu s tím, že si holt jízdenky koupíme z Taškentu... ale ...to taky nešlo! Takže to vypadá, že se budem muset vrátit od Aralu přes celej Uzbekistán do Taškentu, abysme se zas mohli tou samou cestou (20 hodin) vrátit do Kungradu a pokračovat do Saratova. Že prej když nenastoupíme v Taškentu, tak nám to někdo zasedne! Nechápu, páč máme koupený místenky za 100 USD. Takže kvůli zkorumpovanejmu průvodčím, nebo nevim proč, strávíme ve vlaku o 40 hodin víc. Prostě čůráci. Takže jsme pak šli ještě zkusit letadlo z Nukusu do Taškentu, ale bylo to drahý, takže se budem muset vrátit do Taškentu busem či vlakem. //„Vodka špatná neni!“ říká Šaman ochutnávaje druhou flašku.// Takže vlastně skoro celej dnešní den jsme strávili sháněním lístků na vlak a zjišťováním, jak se dostat z místa A do místa B. Právě proto musel přijít večer chlast, a to levnější vodka za 2 USD/0,4 l. A s Božkovem se prej podle Šamana nedá srovnat. To by prej blil. Těžko ovšem předvídat, co se bude dít po tej druhéj flanděře.

Město bylo pěkný, žádný turisti, procházeli jsme božim starým městem, až jsme došli k ňákej mešitě a tam nás odchyt týpek, co o něm pišou v LP, a ochotně nám udělal asi hodinovou prohlídku po medresách; školách, kde se vyučuje náboženství. Vládla tam příjemná unavená atmosféra, studentíci se zajímali, odkud jsme a týpek všem hlásil že z Čech. Protože se už schylovalo k večeru, zašli jsme na net poslat domů emaily a koupili jsme pár piv na pokoj. Jak jsem se už zmínil, byly teplý a stály za hovno.

Čtvrtek 14. září

Ráno se probouzíme někdy kolem sedmý až osmý. Šamana už svědí huba, takže neváhá a ještě před snídani navštíví holiče, kterej provozuje živnost přímo v suterénu hotýlku. Jeho hladký tvář si při odchodu všímá i paní recepční; moc mu to sluší, klučinovi!

V plánu je přesun do Taškentu, ale bohužel tam jezdí jenom taxíky. Po snídani skládající se z dortíků a čaje vyrážíme tedy v plnej polní po hlavním bulváru ke stanovišti maršrutek a taxíků, s tím, že jsme ochotni zaplatit 25 000 UZS za všechny. Cestou nás lapí sympatickej dědula, povídá, kde všude byl a na svejch asi 80 mu to šlape pěkně rychle, že mu skoro ani nestačíme. Komunikuje samozřejmě s Adym a je tak hodnej, že nám slíbil domluvit tágo za solidní cenu. Přeplněnou maršrutkou se svezeme asi půl kiláku a hned jak vylezeme, už se kolem nás houfujou tágaři a začínají svou obehnanou písničku. Děda s několika z nich rozmlouvá a nakonec nám domlouvá takovýho asi

30letýho silnějšího týpka s novým Hyundaem a říká, že mu máme dát 22 000 UZS. To se nám zdá fér, včera kluci říkali, že normální cena je 6-8 tisíc/osoba. Vedle šoféra už sedí paní ve středních letech a všude po autě jsou nasrkané pantofle, s kterejma dělá paní business.

Za klasický konverzace odkud že jsme, co a kolik si vyděláme apod., vyrazíme na asi 200 km štreku. Auto pán žene slušně, zdá se, že nedodrhuje vůbec žádné dopravní předpisy, což nakonec vyvrcholí jízdou po dálnici v protisměru. Kus za městem stavíme na checkpointu a protože týpek tu má údajně kámoše, kterému předtím zavolał, neplatíme žádnéj bakšiš, což je jinak prej 5000 UZS. No, kdopa ví...

Cesta je docela široká, kalíme si to jak prase kolem všudypřítomnejch fízlů a všechno je OK. Asi ve třetině cesty přejíždíme docela vysoký hory, kde dokonce i sprchne. Týpek nám zastavuje na fotografování nad takovým údolím, kde vyšlapávám nechutný hovno a mam trochu vítr, abych jim neumazal ty papuče, který máme nasrkaný pod nohama. Cesta má neustále šířku dálnice, i když kvalita povrchu silně kolísá.

Asi po hodině jízdy nás zastavujou na křižovatce benga, že musíme pět minut čekat. Týpek neustále pokřikuje na policajty, ať nás pustí a je to docela hustý, páč za náma vytvořená kolona začíná troubit a různě na ty fízly najíždět; nic takovýho jsem eště neviděl a asi po třech minutách to benga vzdávají a všichni to hrozně napálí. My měli na tacháči 140 a to bylo ve městě! Červený taky neznamenají Stůj!, ale jenom Bacha! Na konci městečka stojí další fízlové a zase že pět minut čekat. Tady to trvá už jen chvíli, než šílený řidičí donutí policajty odtranit zátarasy a už to zase kalíme. Po dalších dvou minutách jízdy doháníme kolonu minibusů jedoucích asi 60 km/hod a v levým pruhu za posledním z nich to uzavírá policajtský auto a nikdo nemůže předjíždět.

Následující půl hodina jízdy byla asi nejzajímavější adrenalinová jízda v mém životě. Dá se to těžko popsat, každopádně asi po čtvrt hodině za kolonou to týpek začal zkoušet na to bengo, ale ten kejval hlavou, ať to nedělá. Chvíli jsme jeli zprava po šarpě, chvíli nalepený na bengo či poslední minibus a za další chvíli už se další řidičí vedle nás domlouvali, jak to předjet. Co udělali některý z nich, mi docela dostalo, páč na surovce projeli mezerou mezi retardérama do protisměru dálnice, zapli blikáčky a brutálně to kalili dopředu. Náš řidič se zpočátku asi bál, že se budeme bát my, ale netrvalo dlouho a šup – byli jsme taky v protisměru. Aut sice moc nejezdilo, pár kamazů, maršrutek, chodců, cyklistů a bůhvíčeho ještě. Strach jsem ani moc neměl, jenom jsem čuměl. V jednu chvíli jsme se téměř střetli s dodávkou, ale našťestí to vyšlo, a když jsme předjeli kolonu (vezli děti na pole sbírat bavlnu), vrátili jsme se zas do našeho pruhu. Týpek na mě přes zrcátko mrk, já mu řek charašó a bylo. Policajť, co jel v čele kolony, jako by nic neviděl.

Asi kolem třetí hodiny zastavujem u jedný velký jídelny u cesty, kde obsluhuje spousta mladejch děvčátek a dáváme si plov a čaj. Najezený vyjíždíme a pomalu nám dochází, že jsme tu cenu za taxíka vlastně s řidičem nezkonultovali. Takže už čekáme budoucí ojebávku. A taky že měla přijít. Na kraji Taškentu vylezá paní s bačkorama a dává tágaři asi 17 táců. Nás že hodí až k metru, ale zajiždíme na benzínku a týpek chce děngi. Podáváme mu připravených 22 tisíc a von čumí a chce 40. Takže hádka s odvoláváním na dědu a následnej výstup z vozu. Týpek mele něco o milici, ale jsme hustý a vytahujeme bágly z kufru a s nadávkama odcházíme pryč hledat maršrutku do centra.

Nakonec to byl bus za pár šlupek. Dojedem až k metru a hned se snažíme dostat k nejlevnějšímu hotýlku. Ten se nachází docela na okraji města, v celku v hustočtvrti, kam přijíždíme českou tramvají made in ČKD. Pravda, koleje nejsou nejrovnější, takže si to tramvajka moc nesere, ale přesto nacházíme hotýlek celkem snadno. Nanešťestí nám paní s úsměvem sděluje, že už nesmí ubytovávat cizince, takže volíme další levnej hotel, kterej je zase blíž k centru, proti cirkusu.

Je to veliká, asi devítipatrová pokachličkovaná bytovka, podle LP největší dēs ve Střední Asii. Nakonec to nebude tak zlý, jenom ten hajzl je dost špatnej. Takovej zdemolovanéj splachovací, což je dycky horší než tureckej. Už za tmy vyrazíme do ulic něco pojíst. Šaman je hovado a dává si tři šašlíky, já s Adym volíme jinej typ šaurmy, takovej jakoby hambáč. Já to pak chladim výbornou zmrzkou, kterou na ulici líže snad každěj. Pak ještě obejdem cirkusovej park a vracíme se na pokoj, pořádně se prospat.

Pátek 15. září

K snídani si u hotelmámy vaříme za 150 UZS vodu na čaj a jdem koupit chleba a sýr a šest sladkejch pišingrů. Dneska chcem náč pořešit lístky z Uzbekistánu, abysme to měli v rychtyku. Po snídani vycházíme směrem k nákupnímu středisku, kde podle Šamana mají prodávat hedvábí po metrech. V obchoďáku ale mají jen klasickej sortiment jak u nás v Tescu a jediný, co nás tam zaujme, jsou krásný prodavačky.

Bez hedvábí tedy jdem zas k metru a jedem na vlakáč, kde nás u vstupu hned kontrolujou benga a následně se nás ujímá klasickej týpek-přicmrndlík s tím, že nám pomůže pořešit lupeny. Moc se nám to nezdá, páč tušíme, že zadarmo to nebude, ale je dost neodbytnej a opravdu pomáhá.

Třeba strkat pasy do okýnka. Posléze zjišťujeme, jaký jsou tady čůráci, páč prostě nejde koupit lístek z jinýho města než z Taškentu, a dokonce ani s jízdenkou z Taškentu nejde do toho vlaku nastoupit někde dál. Já ke všemu trávím čtvrt hodiny zařizováním OVIRu, kterej zas je jinej než OVIR hotelovej. Celkem silně zpruzelý jdem na net zkoumat cenu letenek, protože se nám vůbec nechce trávit zbytečně o 40 hodin víc v buse či ve vlaku. Letadla jsou samozřejmě smrdutě drahý, takže ještě víc vypruzený jdem hledat mezinárodní pokladnu, kde holt koupíme lístky na vlak Taškent – Saratov na 3. října, 380 300 UZS/3 os.

Před nákupem ještě poobědváme ve spoře zařízenej jídelně, kde je docela pěkná servírka, ale vůbec nám nerozumí. Kvůli smrkání, který je tu zase neslušný, se s náma dává do řeči starší chlap, ale nakonec je docela v pohodě. S lístkama v kapse a nasraný na podivný poměry máme chuť se ožrat. Ještě jednou zkusíme zjistit cenu letenek od Aralu do Taškentu, ale na základně UzbekAirways se dozvídáme, že jsou moc drahý, a tak na ně sereme a vracíme se metrem k našemu hotýlku.

Jdeme se ještě podívat starým městem k Khast Imom, kde pokouříme cigáro před mešitou, kam nemůžem kvůli krátkejm kalhotám. Je už zas podvečer, čas koupit vodku a džus. Nákup provádíme v modernim obchoďáku s luxusníma mladičkejma prodavačkama, kde nás překvapujou český kapesníčky a utěrky a taky česká voda „Karlový Vary“. My se spokojíme s tím chlastem a krabici nejlevnějších kapesníčků. S nákupem se přemísťujeme na pokoj, kde nakonec padly ty vodky dvě. Při bídnyh TV programu vytuhávám.

Sobota, 16. září

Vstávačka po vodce docela v klidu, kocovina nic moc. Paní nám vaří čaj, snídáme až u autobusáku v bufáci u moc pěkný holčičky, která se pořád směje. Dáváme šaurmu v podobě hambáče, Šaman dvě. Protože nechcem jet maršrutkou ale busem, musíme čekat asi dvě hodiny na autobusáku. Já to využívám ke srání. Na hajzlíky je třeba koupit žeton, projít terminálem jak do metra, na což dohlíží 2 hajzlbáby. Asi hodinu před odjezdem přichází na autobusák týpek, co jsme ho včera viděli v metru, jak čte LP. Vyklube se z něj Francouz a po dvou dnech (bydlíme v Samarkandu ve stejným hotelu) se ukáže, že je to téměř proficestovatel, kterej projel snad všechno – Afriku, Asii, Austrálii – no fakt skoro všechno.

Bus odjíždí poloprázdnej asi s desetiminutovým zpožděním, bágly si dáváme dovnitř, protože zavazadlovej prostor je plnej česneku. Cesta se pěkelně vleče, všude jsou checkpointy a jedeme asi 60 km/hod. Postupně přistupujou lidi a stoupá teplota, až nakonec asi čtyři lidi stojí. Docela pruda. Chcát se mi chce hrozně, ale pauza je asi až po čtyřech hodinách jízdy.

Asi kolem pátý se přehoupnem přes kopec a otevře se nám výhled na Samarkand, kterému vévodí ohromný mešitový portály, vyčnívající nad celý město. Hustej pohled. Bus zastavuje asi tři km nad centrem, máme hlad jaxvině, ale žádný jídelny nevidíme, tak se vydáváme na týpkovo radu pěšky do města. Cesta je to nic moc, ale nejzdí tu auta a před centrem se prochází mezi hřbitovama, což je docela fajn.

Hned jak se doplazíme do středu, bereme to na bazar, kde tušíme jídlo. Taky že jo; ve středu bazaru v takovej vyvýšenej jídelně dáváme plov, paní se furt směje mýmu piercingu, na což jsem si už zvyk. Mam chuť prohodit něco na adresu jejích zlatejch zubů, ale držim se zpět. Dědek se hned ptá, kolik si vyděláváme, což už nás taky docela sere, poněvadž se na to ptá každej a myslí si buhvíco. Jídlo je dobrý a s plným žaludkem procházíme kolem těch monumentálních mešit hledat ten nejlevnější hotýlek. Naneštěstí je to klasicej bílejma prosáklej B&B, samej Němčour apod. No ale je holt nejlevnější, tak zůstáváme a už jíme meloun a oplatky a splachujem to čajem, kterej má bejt údajně zdarma. Potom je čas na pár piv Patriot, který jsou naštěstí chlazený; kecáme přitom s tím týpkem cestovatelem, ze kterýho vyleze, že je mu 45 a cestuje asi pořád.

Už je asi devět, tak se jdem projít kolem Registánu, což je rozsáhlej komplex mešit a medres a je to boží. Jsou to fakt monumentální hovada, těším se na zejtra, až si to pořádně prolezem za světla. Před mešitou nás zastavuje fízl, je tedy opravdu v pohodě a radí nám, ať přijdem ráno v 6:15, že je to nejlepší na focení. Až posléze zjišťujeme, že má do čtvrt na sedm službu a chce nás pustit nahoru na minaret za 3-5 tisíc, takže aby z nás něco stáh. Řeknu, že dorazim, ale to se nakonec nestane, protože ráno spim. Kupujeme ještě dvě vody a vracíme se na hotel, kde spíme ve společnej místnosti ještě s dalšíma třema lidma (cestovatel a dvě docela solidní, pěkně hubeňoučká Japonky). Komárů je v pokoji ovšem jak nasráno, poněvadž se asi do jedný v noci svítí. Zdají se mi prapodivný sny o lidech doma.

Neděle, 17. září

Noc s cizíma lidma na pokoji proběhla docela v pohodě, až na komáry, který teda byli. Japonečka neprojevila žádnou sexuální úchytku, ba dokonce spala v pořádnějch teplákách.

Vzbouzim se docela brzo a zvažuju, jestli mám vyrazit nafotit ty mešity. Lenost mi ovšem z pelechu nepustí a polehávám asi do půl devátý, kdy procitají i můj kumpáni. Ze zápraží slezu rovnou ke stolu prostřenému ke snídani, ale napřed jdu vydrbat zuby, přičemž překvapím starší ženskou na hajzlu. Lezu tedy do koupelny, kde je asi 50°C, ale bohužel neteče z kohoutku voda, takže se vracím k hajzlu a za sracích zvuků paní provádím obvyklou ranní hygienu.

Šaman mezitím už dlabe hotýlkovou snídani, zajímavěj je hlavně talířek s neidentifikovatelnou bílou kašičkou, kterou si zprvu dává jenom Ady, páč si myslí, že my jsme to už sežrali. Jinak je nescafé, čaj, ňáký to pečivo se sýrem a klobáskou a sklenička ňákýho docela dobrýho jogurtu. Akorát ty spolustolovníci... je to jak na mezinárodním lágru Artěk, samí cestovatelé naší rasy. Nejhorší je jeden Skopčák, co líbezně mluví anglicky a vypadá, že se při tom brzy udělá. My sedíme s našim kámošem, kterej povídá o všech koutech světa.

Po snídani a ňákým tom vysrání bereme foťáky a vodu a vycházíme vstříc pořádněj turistickej orgii. Registán je teda opravdu supr, až na ty lidi a zkurvený všudypřítomný stánky se suvenýrama. Platíme vstupy plus jeden foťák, celkem asi 13 000 UZS a všechno to prolezáme. Fotim furt, ať to za to stojí. Fízlové nám nabízej výstup na jeden minaret a páč mam foťák, jsem zvolen já a za 3000 UZS lezu úzkým schodištěm na vrchol minaretu. Docela se přitom zapotím, foťák se mi plete a trochu mam i vítr, abych se nezřítíl dolů, kde na mě čeká ten policista. Nahoře je vopravdu supr rozhled na celej Samarkand; je to město jako kráva, ale nejvíc jsou ty dvě seskupení mešit. Pode mnou Registán a kousek dál největší hovada – dva portály u velkýho bazaru. Ty doslova trčí nad okolí a působí to hustě. Stříška minaretu je hnusná plechová, zezdola není vidět a já čumim jakoby z jednoho vyndanýho plátu. Vyfotim to kolem dokola, Adyho a Šamana dole na lavičkách a lezu si to dolů. Fízl nikde, ale pak slyším, jak odemýká dveře, kterejma mi pouštěl nahoru, takže supr – jsem zas na pevnej zemi. Ještě odmítám pořádnou beranici, kterou mi chce vnutit paní u dvířek, a jdu za klukama, sdělit jim, že to bylo supr. Áda prudí, že jsem mu nahoru odnes cigarety a ty co si místo nich koupil, jsou nejhorší.

Prolezáme ještě zbylý dvě strany mešit, turistů je tu požehnaně, prodejců kokotin strašně. Kupujem pár pohledů, který nejsou jinde moc vidět a opouštíme tadyten chrám, dneska, bohužel, už businessu. Stejnou cestou jako včera večer přicházíme k Modrej mešitě, ve kterej jsou ňáký hrobky. Dovnitř jde jen Šaman, nás sere platit vstup. Nic extra to prej stejně nebylo. Akorát prej zlatej strop a hrobka z černýho kamene. Když to Šaman skoukne, ještě to celý obejdem a kolem jiný, dle vzežření starší, mešity jdeme k soše Timura, kterej sedí proti opěře. Fotim se s nim, ale žádněj šlágr. Tak ňák intuitivně se přibližujem kolem zadní strany Registánu k těm ohromnejm mešitám u bazaru a zjišťujem, že zezadu bysme se do Registánu dostali nejspíš zadarmo, páč jsou tam otevřený dvířka a nikdo u nich.

V bazaru jsme možná kolem druhý a je to neskutečnej cvrkot. Tržiště jako mraveniště, čoud ze šašlíkáren, ovoce, zelenina, zase zelenina a pak všechno ostatní. Nad tím čumí ty hovadský portály, atmosféra těžko popsatelná. Proplejtáme se mezi davama lidí, ptáme se po hedvábí a čepicích. Hedvábí mají tři sorty, z nichž ty dvě vypadají jako bavlna a možná i jak silon. Ta první není k máni po metrech, maximálně šátek. Zato čepic nacházíme přehršel, Ady jednu zkouší a paní mu předvádí, jak se skládá. Tvrdí, že je to hand made, takže jí za 5 tisíc somů berem. O dva stánky vedle z prdele zkouším takovou bílou kulatou čapku, načež mi jí paní vnutí za 3000 a přidá k ní ještě jednu. Jako má Ady, taky skládací, ale barevně vyšívanou. Pak už se radši vracíme najíst k pánovi s obřím hrncem plovu a dáváme si pořádnou porci, pěkně s výhledem na maximešitu. S plným žaludkem odcházíme odpočívat do hotýlku, kde asi do pěti pospáváme.

Po siestě se vydáváme obhlídnout zbytek mešit pod bazarem. Opět platíme asi 15x větší vstupný než místňáci, 2500 UZS, ale docela to stojí za to, poněvadž je to takovej komplexík hrobek poblíž hřbitova. Zase fotim jak vzteklej všechny ty vykachlíkovaný portály, ještě dáváme mezi nima cigáro a přes krchov vycházíme pryč. Zase to vypadá, že zezadu sem jde vlézt bez placení, ale holt jsme aspoň podpořili. Hrobníci posadávají kolem hrobů, mně se zas chce hrozně chcát, takže vycházíme z novějšího hřbitova na starej, takovou louku se zarostlejma popadanejma náhrobkama, kde svorně močíme.

Vracíme se do bazaru, kde už je docela polopusto, a v jedne z posledních otevřenejch jídelen povečeříme. Já královskou porci pelmeňů, Ady lagmaně a Šaman po dvou šašlicích. K tomu salát a chleba, no já se celkem přejed, až mi bylo nedobře. Šéfkučař přes šašliky byl dost družnej, tak jsem ho s klukama a šašlikama vyblejsk.

Zpátky do hotýlku to je kousek, je tu zas už plno lidí, zní tu němčina, francouzština, internacionální anglina a naše mateřština. Já jsem ňák přejezeněj, takže dávám všehovšudy jedno hnusný pivo Patriot, zato Šaman si jich nakládá asi šest, což já ani nevím, protože s trochu bolavým břichem odcházim nahoru do pokoje spát. Ještě při tom popíjení klábosíme s Cestovatelem, kterej nám ukazuje fotky z Afriky, jsou fakt pěkný, a vykládá, jak si někde trhal zub kombinačkama. Je to

vskutku hustopán, dokonce žil s ňákou Češkou někde v Londýně, či co. Ani jsem nestačil zabrat a do pokoje dorazil ňákej týpek, kterýho jsem ani neviděl, a pak ta Japonečka. Ady se Šamanem dorazili tak hodinu po mně. A spalo se.

Pondělí, 18. září

Vzbudili jsme se do deště, ke všemu byla v noci docela kláda. Japonka vstávala hrozně brzy a když jsme se úplně probrali my, byla už dávno v čudu. Při snídani jsme si dělali prdel z jednoho Němčoura, kterej mluvil hrozně sladce a nejspíš to byl homopornoherec.

Po snídani jsme vyčkali asi půl hodiny, jestli se to počasí neumoudří, ale jako na potvoru chcalo a chcalo a obloha nevykazovala žádný pozitivní trend. Naopak. Vybavení pláštěnkama razíme asi 300 m na shromaždiště taxíků, párkrát se poptáme a už nám týpek dohazuje jinýho týpka s brutální rozmrdanou Ladou a za 12 000 UZS vyjíždíme do Šachrisabzu, rodiště Timura Lenka.

Řidič promluvil za 80 km asi tři slova a to uzbecky. Lada vypadala, že se co nevidět rozpadne; taky ňáký nedůležitý součástky cestou upadly. V půlce cesty, na začátku hor týpek zastavil u domečku a vyložil z kufru ňákej kontraband; asi kilo masa v igelitáku ale nechal válet pod sedadlem na zemi. Chcalo a chcalo, takže rozhled nic moc, přesto jsme se ale kochali zvláštníma, hodně kamenitejma horama.

Projeli jsme dvěma checkpointy, v podstatě bez zastavení a za neustálýho deště dorazili do městečka. Šofér nás vyhodil přímo v centru, kousek od megasochy Timura. Z auta jsme přeběhli do restaurace Aquarium, dali čaj a v pauze mezi deštěm vyrážíme na obchůzku. Před Timurem to žije jako prase, jedna svatba střídá druhou, svatebčanům vyhrávají kakofonní melodie pištci s asi čtyřmetrovejma trubkama, místo deštníků tahají lidi slunečníky.

Pořád poprchává, ale je to lepší. Obcházíme sochu a jdem skouknout torzo paláce, kde nás chtí hned pumpnout o vstup, načež prcháme pryč. Asi půl kiláku dál jsou mešity a začíná zas chcát. Prolezáme tedy co se dá zadarmo a protože počasí je fakt zkurvený, odjíždíme maršrutkou do vedlejšího města, odkud zas mají jezdit tága do Samarkandu. Pán nás odchytne hned jak vylezeme z maršrutky a chce napřed 12 000. ňák se nám to nezdá, takže pán jde shánět ještě jednoho pasažéra, abysme mohli jet za 9000 UZS. Chvilí mu to trvá, my už si sedíme v hyundai a je to dobře, páč už zase chčije a docela dost. Pán nakonec odloví dědka, kterej předtim sežral asi kilo česneku, a vyráží se.

Ještě si teda popřáli šťastnou jízdu a to bylo moc dobře, protože ten chlap nemoh z okna vidět ani hovno, měl ho totálně mastný a stíral sporadicky. Myslim, že párkrát jsme měli namále, ale radši sem pospával, abych to neviděl.

V Samarakandu jsme zašli na bazar, že si dáme plov, ale ten už byl zas všude sežranej, takže jsme zapadli do stejný jídelny jak včera večer a já s Adym jsme zkusili manty, takový obří těstoviny plněný masem, Šaman dal pelmeně. Obsluha byla asi ráda, že jsme je opět navštívili a všichni na nás byli moc milí.

Pořád chcalo a moc se toho nedalo dělat, tak jsme koupili cigarety, Šaman šel na net a já s Adym do hotelu číst. Z našeho společnýho pokoje jsme tam zbyli sami, ostatní už někam odfrčeli. V noci se mi zase zdály pomatený sny a byla zase zima. Musel jsem se přikrejt eště ručníkem a vzít si vyteplený fusekle. Komáři tentokrát neprudili, asi si ty kurvy někam zalezly.

BUCHARA – privát, středa 20. září, 20:15

Ady se na mě nehorázně nasral, protože jsem si omylem „půjčil“ jeho ručník, když jsem si šel omejt smradlavý nohy. Ale mimo to jsme dneska byli při procházce Bucharou přivzváni ke žranici při oslavě narozenin ňákýho chlapa. Prostě si tak jdeme, guljájeme kolem jedný medresy a najednou taková tlustší holka na nás křičí, ať jdem dovnitř. Váháme, já si myslim, že nás zve na prohlídku, ale omyl. Adyho chytla za ruku a vtáhla ho dovnitř, kde probíhala vcelku velká žranice. Usadili nás na jednu stranu podkovový tabule, za 3 min padly asi 3 vodky, pak přišel talíř masa a hranolků, celej stůl plnej různých pochutin. Já jim hlavně víno, mandličky a zkusim i něco sladkýho. Pán, co nejmíc kalí a nalejvá nám vodku do mističek na čaj, je rodinnej chirurg. Holce je 27, její kámošce, se kterou tam pak popijíme, 29. Psycholožka, druhá ekonomka, nic extrovního, ale sympatický holky. Po těch pár volečkách vtáhnou mě a Šamana na taneční parket, řve Arash – tekele fekele – takže jsme jak doma. Tanec hrůza, všem hlásim, že neumim. Naštěstí stačil ten jeden song, pak pokračujeme ve žraní. Chlapom moc nerozumim, ale říkám da a charašo a vypadá to, že je vše OK. Asi po hodině začali lidi pomalu odcházet a za stolem sedíme už jen my a ty dvě holky. Probíhá čilá konverzace za degustace uzbeckýho vína, ukazujeme si pasy a píšeme adresy. Zejtra máme ve dvě spicha u sochy zdejšího Hloupýho Honzy a prej nás holky vyvezou na ňáký letní sídlo či co. Ještě sezobnu pár kousků arbusu a něco mandlí a akce končí; na náš vkus, spíš dle našich poměrů, docela

brzo a rychle. Holt v nejlepším je třeba přestat. Vcelku opojený vylejzáme na odpolední slunce a je nám dobře.

Úterý 19. září

Vzbouzíme se do o poznání lepšího počas. Sice je zatím docela kláda, ale nechčije a vypadá to, že bude i svítit slunce. Dáváme poslední snídani na dvorku hotelu, zaplatíme 54 USD za ubytování za tři noci a platíme i deset hnusnejch lahváčů Patriot, i když jsme jich vykalili asi 20. Vyteplenej Němčour taky odjíždí, bohužel taky do Buchary a opět žádá všechno osazenstvo o rozměnění desetidolarovky na jedničky.

Padáme pryč, na maršrutku na autobusák. Pěšky naposled obcházíme Registán a kousek dál se asi čtvrt hodiny pokoušíme lapit maršrutku č. 17 či 45. Nakonec jsme samozřejmě úspěšný a už si to frčíme v celkem zaplněným povoze na busák. Celý se to objíždí, takže to trvá asi deset minut.

Jak vylezem, Ady se přezouvá do sandál a současně s tím přijíždí dva busy do Buchary, takže ten druhěj bereme útokem. Velikej chlap po nás chce 4000/os, což se nám zdá OK, takže házíme bágly do zavazadlovýho prostoru a cpeme se dovnitř. Je to skutečnej boj o koryta. Sedáme na volný místa, načež jsme atakováni pánem s paní, kterejm jsme to zasedli, když si šli ven koupit sváču. No čůráci, nic si na sedadle nenechali, takže šéfík ho seřve a kyne na nás, ať v klidu sedíme. Než vyrazíme, nacpe se do busu neuvěřitelný množství lidí, je plná ulička, zavazadlák je nacpanej různějma pytlema, který fakt nevím, jak tam vtěsnali, protože už když jsme si tam dávali bágly my, bylo už skoro plno.

Nicméně se ňák vyjelo, velikán řval na lidi v uličce, ať se pošoupnou, patrně tam měl v úmyslu ještě pár lidí nacpat. Šaman seděl vedle paní, která měla chudák celou cestu na klíně tak desetiletýho kluka, kterej se ke všemu v půlce cesty poblil, našťěstí do igeliťáku, kterej ale ta kráva hodila pod sebe na zem. Prostě magoři. Já s Adym jsme seděli za Šamanem a myslim celkem pohodlně.

Cesta trvala tak pět hodin, čuměl jsem z okýnka na bavlníkový plantáže a na chudáky česáče a myslil jsem na to, kolik si asi vydělají. Venku byl hic jak kráva, všude zavlažovací kanály a kde nebyly pole bavlníku nebo né moc vyfíklý baráky, byla pustina.

Asi 40 km před Bucharou nás z busu přesunuli do maršrutky, plně zaplněnýho minibusu, bágly jsme si hodili na klín, aby se tam vešlo víc lidí. Půl cesty na mě pražilo slunce, půl cesty jsem jakoby spal. Autobusák v Buchaře působí zmatečným dojmem, ale zase tam mají aspoň očíslovaný „peróny“. Hlad nás zahání na přílehlěj bazar, zalezjáme do první příhodný jídelny, kde vaří papriky plněný rejží a masem. Já si teda pochutnal. Pak se jdem vychcat na, řekněme, hard-core hajzly, kde mi chce ke všemu hajzlbába ojebat o 200 UZS. Výrazným pohledem na cedulku s cenou hajzlu (100 somů) ji přiměju ke správněj kalkulaci.

Maršrutkou se přesouváme do města, cestou Ady poklábosí se ženskejma v buse a vylejzáme u vodárenský věže, pár desítek metrů od pevnosti. Ani se pořádně nestačíme porozhlídnout a už je u nás kluk, co s námi jel maršrutkou, a nabízí nám ubytování u něj doma. Je to prej kousek a za 7 USD, což je cena, se kterou jsme kalkulovali, takže se na to jdem mrknout. Je to fakt kousek, docela v centru, takže říkáme charašó. Rozhodně stokrát lepší než ňákým hotýlku s partou Germánů, neřku-li pornoherců. Navíc klukovo máma údajně luxusně vaří a je tu příjemnej dvoreček stíněnej révou, v pokojíku bedna – co víc si přát.

Dáváme čaj a cígo a razíme na předvečerní obhlídku města. Stojí to za to. Asi nejhezčí co jsme navštívili, celkem kompaktní starý město, děti se chtějí fotit, všichni volají „hallo“, prostě pohoda. Procházíme kolem Kalon minaretu – parádního vysokýho minaretu, na kterej chcem zejtra vylézt. Fotíme mešity a boží uličky, prostě se tak kocháme.

Při zpáteční cestě na privátek dáváme k večeři šašlíky a čaj. Docela mi chutnají, dávám jeden z mletýho a druhěj z kusovýho masa. Šašlíkář je v pohodě, nechává mi vybrat z přehršle šašlíků a radí mi, kterej si nedávat. Doma nás uvítá pán, je hodně v pohodě a domlouváme si snídani na devátou. Když už ležíme, přijíždí ještě skupinka asi Uzbeků, který se ubytovávají v pokojíku naproti nám.

BUCHARA – privat, středa 20. září, 20:25

Ted' začal v bedně film a, světe div se, ještě ani pořádně nezačaly titulky a už ty hovada dávají reklamu. Pro nás zajímavý. Už jsme to teda zažili v Taškentu, ale to snad byla první reklama až po 5 minutách filmu. Kalíme vodku s granátobjabkovým džusem.

Čtvrtek 21. září, 19:07

Máme v sobě každej asi půl litru vodky. Kalíme doma v hotýlku, spolu s dalšími spolubydlicími. Docela brutální odpolední kalba. Napřed sme si dávali škvarky z beraní prdele, který byly dost dobrý, k tomu pár litrů vodky. Zde na privatě je spousta řidičů turistickéjch busů a ty si vaří vlastní plov. My bysme

měli dostat plov od paní, ale těžko říct, jak to nakonec bude. Kalba se docela rozjela, vodky padaly jaxvině. Je 19:07 a sem už hodně naplech. Pravda je, že ty jejich vodky nepálí. V podstatě sem se do pár chvil před tím cítil střízlivej. Teď už NE!! Většina našich spolubydlících jsou řidiči turistickéjch busů. Prej by nás vzali do Chivy, ale za 30 USD/os, což je hrozně. Navíc zejtra v podvečer máme ještě spicha s holkou a snad jdem někam na svatbu.

19:38

Jsmo po večeři a totálně naplech. Snědli sme nějaký maso, moc dobrý, plov a salát. Sem zvědavej, jak to bude pokračovat.

Pátek 22. září, asi 11 dopoledne

Takže včera sme tedy dost brutálně zakalili, tolik vodky by mi doma absolutně vyřadilo, tady sem byl tak nějak v rychtyku, horší je to teď ráno. Ale byla to prdel. Napřed sme kalili doma s pánem a řidičema, pak sme šli s Adym koupit vodu do nedalekého kšeftu a tam sme taky silně popili vodu. Zdrželi sme se tam asi hodinu, než přišel policajt a rozehnal nás.

Čtvrtek 21. září

Kolem devátý ráno nás paní krmí plovem, co zbyl z včerejší večeře, k tomu pár hroznů vína privátní produkce. Mně už teda ten plov trochu leze na mozek, jak se říká – všeho s mírou. Po vydatnej snídani odcházíme na nedalekej bazar, kterej je zrovna dneska poněkud větší. Šaman s Adym chtí pokoupit nějaký šátky a šály, ale docela dlouho nemůžeme na ty správný narazit. Poflakujem se tu asi dvě hodiny, slunce nezřízeně hcuje, všude je hrozně lidí, ženský voháklý do pěkných barevnejch šatů. Zkousím vyfotit místňáky, ale je to trochu problém. Šaman nakonec kupuje dvě kravaty asi po 50 Kč. Jsou to moc pěkný kravaty. Ady zas vybírá dvě šály asi za 4 USD obě.

Už tak nějak že půjdem, ale ještě to berem přes druhou, a to dost vyhuštěnou půlku bazaru, která se rozprostírá mezi stromama v přilehlým „parčíku“. A tady nabízí vsutku kde co. Nejvíc obdivuju rozmrdaný plošňáky, který vypadají absolutně nefunkčně, číselníky ze starejch telefonů, rezavý šrouby, skutečná veteš. Jedna asi stoletá babka prodává na zemi starý hadry, mě zaujme barevnej pruhovanej plášť, ale babka chce 10 000, takže nechci, ale ona na to kolik dam, já že 3000, ona 3500 – at' prej má aspoň na kilo masa, ale víc jak 3000 dát nechci, takže už odcházím a bába asi vytuší, že jinej by jí za to dal 10x miň a chytá obchodní příležitost za pačesy. Dávám jí tři litry a pěkně si hábit zkouším, vypadá, že by moh pamatovat bábu coby malou holčičku, taky moc nevoní, ale je to native. Bude mi slušet s tou čepičkou. Vlastně mi ho koupil Ady k narozeninam.

Po pár krocích zjišťuju, že ač jsem zamykal pokoj, nemam klíč, takže velmi lehce plašíme, musíme dát cígo ještě s výhledem na ten vyhuštěnej bazar. Šaman jde domů napřed, páč jde ještě naproti ubikaci na net. Klíč jsem našťestí neztratil, jenom jsem ho zapomněl v zámku, ale nic se neztratilo. Je už asi jedna, ve dvě máme spicha s holkama ze včerejší kalby, vezmou nás do nějakého letního sídla. Před tím dáváme cestou oběd – já s Adym lagmany (jsou chutný), Šaman šašlíky. Číšník je hrozně rozlítanej, pobíhá kolem celý hospody – zahrádky a furt s někym řeší prachy, místo aby nám ten kokot přines přibory. Po obědě se ještě stavíme na poště, asi nejbrutálnější co jsem kdy viděl. Jde se tam takovym tmavym prochcanym průjezdem, v provozu je přízemí, ostatní patra mají vymlácený okna a celej barák vypadá na demolici. Vevnitř je to taky dost, ale je tam pěkná mladá holka a známky do Čech stojí 200 UZS, asi 4,50 Kč. Pohoda.

Z pošty na místo srazu je to asi dvě minuty, přicházíme na čas, ale holka tam už čeká. Jenom ta starší a o něco lepší, druhá je v práci, ale prej nějak dorazí. Nasedli jsme do káry nějakého spřízněného týpka, muzika šla hned na max, ostatně jako všude, kde něco pouští. Velkým obloukem objíždíme historický centrum a dojedem kousek od naší gastěnice. Tam nás týpek vypouští, holka domlouvá tágo a už si to sereme úzkejma uličkama ven z města, směrem k autobusáku.

To sídlo je komplex asi tří muzeí, kurvy zas vybírají tučný vstupný, další poplatek za foťák a holka pak ještě dává prachy ženskej, která nám dává rychlej ruskej výklad. Je to celkem pěkný, takový přepíčený interiery s různějma věcmama z Ruska a Číny, muzeum vyšívaných koberců a harém. Konverzace s holkou tak tak, čumíme na pávy a zkoumáme prapodivný plody – něco jako jabka – ale potažený semišem a hrozně tvrdý. Jí se to prej vařený.

Po prohlídce se vracíme maršrutkou do města, kde ještě vyzveme holku na čaj, dostáváme dárky (Šaman medvěda, já s Adym nějaký vyšívaný kousky) a holka nás ještě zve na zítra na nějakou svatbu. Řeknem, že zavoláme, což se nakonec nestane. Večeři máme objednanou doma, na minaret bohužel nelze vylézt, páč je v rekonstrukci, takže se pomalu šineme na cimru. No a tam to nenápadně začalo.

Spolubydlící byli vylezli na dvorku a právě začínali připravovat plov, tentokrát taškentskej – smíchanej dohromady. A začaly padat vodky. Napřed jejich, pak naše, co zbyla ze včera, pak jde

Šaman pro další dvě, oni přitáhnou ještě asi taky dvě. Paní se to moc nelíbí a asi to trochu dává pánovi sežrat. Ochutnáváme škvarky z beraní prdele, já si dávám i nějaký jatýrka, k tomu jim víno a posloucháme strašně vykaleného chlápka. Tedy on moc vět nedořikává, většinou tak kouká a vyluzuje neidentifikovatelný zvuky. Ale píše nám adresu své ségry v Taškentu, kde prej můžeme přespat. Je fakt dost.

Večeříme výborný maso a myslím, že hranolky, ale to už jsem taky dost, i když tady přece jenom ten alkohol působí jinak než doma. Jíme radši na pokojíku, abysmě měli klid od těch týpků, co nás začali lákat někde na kurvy. Po jídle jdu s Ádou koupit vodu, kde ovšem strašná kalba graduje. Návrat domů registruju akorát před vchod, pak už nevím.

Pátek 22. září

Vstávačka asi na desítku. Na to, jak to asi včera vypadalo, se cejtím docela v pořádku. Zase jsme se vykalili před cestou busem, i když dneska jedem aspoň až navečer. K snídani je tradičně plov a hrozno. Dávám startovací cígo, Šaman je nasranej, že jsme pro něj v noci nepřišli a půl dne bude mlčet. Lepší nálada se mu vrátí až po vypití pár točenejch pivek. Balíme bágly a házíme si je na dvorek, aby paní mohla připravit pokoj pro případný nový hosty. Parta řidičů už je dávno pryč a my razíme na poslední pochůzku Bucharou.

Vedro je slušný, procházíme kolem důvěrně známých míst historického centra. Okolo poledne mi začíná bejt nějak zle, bohužel park, kde by se dalo proležet odpoledne asi neexistuje, takže procházíme do nové části města do jídelny, kde už jsme byli předevcírem nebo včera? Že si dáme čaj a jídlo.

Vedro je čím dál větší, velké ulice nového města neposkytují chladivej stín. V jídelně obsazujeme poslední volnej stoleček a jdem objednat kotlet a kaši jako minule. Šaman dává první točený. Při druhym soustu mi polejvá horko, musím na ulici. Sedím tam na schodu, úplně ze mě chčije a je mi špatně. Nebleju. Asi po pěti minutách se vracím ke stolu, ale kotletě už moc nedávám, spíš teda vůbec. Čaj přiojednáváme asi 3x, Šaman docela přišel na chuť pivu a po třetím je už aspoň v dobré náladě. Musím si dát cígo, ale mam strach, co to se mnou udělá. Máme samý ultralehký, což je, jako by člověk nehulil.

Po asi pěti Šamanovo pivech opouštíme tu stinnou oázu a jdem hledat směnárnu. Jako obvykle už ale odpoledne nemají somy, až prej zejtra. Supr. Přemistujuj se zpět do centra, zajdem se ještě jednou podívat k malinký „mešitě“ se čtyřma „minaretama“ a uličkama projdeme na začátek hlavní ulice. Potřebujem se vychcat, zasedáme tedy do čajirny, ke kteréj přiléhají jakoby veřejný hajzly. Šaman dává piva, my čaj černý, ale dostáváme konvičku zasraného jahodového pytlíkáče a mně se zas dělá nedobře. Dávám si kolu, která mi překvapivě docela srovnává.

Sraní na místních toaletách proběhlo v mym případě tak nějak obkročmo a ve stoje, následoval problém s nefunkčním splachováním. Něk jsem si nakonec poradil a byl jsem rád, protože se mi dělá zas trochu líp. S dalším Šamanovo pivkem, mimochodem dost laciným, se znova potkáváme s francouzským cestovatelem a zvem ho ke stolu. Půl hodiny kecáme a vyměňujeme informace o údajně levnejch ubytováních v Chivě a Taškentu. Máme už asi půl pátý, tak se všichni zvedáme a odcházíme kolem hlavního minaretu, kde se loučíme s týpkem, pro bágly do gastěnice. Na svatbu serem, nemáme sílu.

Vře se loučíme a jdem na poslední bucharskou večeři, jenom kousek od ubikace. Férově jdeme do restauračky, kde jsme ještě nejedli, i když týpek z protější čajovny nás vehementně láká k sobě. Dávám lagmany, Ady taky a jsou fakt hnusný, samý sádlo, který mi dost nepříjemně postříkalo kalhoty v rozkroku. Kluci si dávají před jídlem 50g vodky, což se číšníkovi zdá směšně málo a chce dát 100g. Šaman dává pivo a šašlíky. Já jsem z dnešní stravy tak nějak v rozpacích a jen trnu, jak proběhne těch avízovanejch devět hodin v buse.

Po poplacení se maršutkou č. 53 přesunujeme na autovakzal, ale naneštěstí asi kilák blíž než potřebujem. Tágaři zas loví, ale mně je už docela fajn a bereme to pěšky. Na správnej busák přicházíme pod krásnejma červánkama, v dálce je cejtit pustina a bus do Chivy tam zrovna jeden stojí. Řidič po nás chce napřed 10 USD, ale už jsme ostřílený a srážíme to aspoň na 6000 UZS/os. I to je asi dost, ale jde to. Ještě kupujeme vody a asi po devatenáctej hodině startujuj s do ¾ zaplněným busem do Urgenče.

Vzhledem k tomu, že původně jsme chtěli vyjet mezi 9-10 večer, abysme tam byli ráno, bylo nutný vyřešit, co dělat v Urgenči ve dvě ráno, kdy jsme tam dorazili. Zvolili jsme tágo do Chivy, což je asi 30 km. Podle rad Francouze jsme se nechali dovézt k hotelu Islambek, který měl bejt údajně za 5 USD os/noc, ale poté, co jsme asi ve tři v noci vzburcovali pana hoteliéra, jsme se dozvěděli, že je to 35 USD za pokoj, což nás uzemnilo a nakonec jsme z něj vyloudili dva pokojíky po 10 USD os/noc. V jednom nefunguje sprcha. Silně unavenej jsem ani nemoh usnout, ale nakonec jsem zabral a spal do devíti.

Sobota 23. září

I po ránu se nám těch 10 USD zdálo až až. Pán sice v noci povídal, že je to s balšoj snídaní, to se ale ráno ukázalo jako lehce nadnesený. Ke všemu mi při snídani obsluhující holka tahala nevěřičně za piercing a měla chlupatý nohy. Takže jsme zatáhli 30 USD za tu poloviční noc a že se půjdeme porozhlídnout po něčem lacinějším. Jenže vedle v hotelu Zafarbek chtěl týpek taky 15 USD/os, ale hned jsme mu řekli, že máme slíbeno za víc nocí slevu na 8 USD, takže taky slíbil slevit. No ale proč bysme se stěhovali o dva baráky vedle, když by to bylo stejně drahý, takže jsme se vrátili ještě před 12 hodinou zpět do Islambeku a domluvili s laxním pánem ještě tři noci po 8 USD za osobu, včetně tý jeho velký snídaně. A šli jsme asi do tří hodin spát.

Po siestě jsme vyšli do městečka, který je opravdu krásný, nicméně malinký. Lemujou ho mohutný hliněný hradby, vevnitř je to samá mešita – dnes muzeum, ale hlavně jsou tu boží minarety. Dva celkem normální, i když zase jiný než jinde, ale ten jeden tlustej tlustoch, krásně vykládanej modrejma kachličkama s useknutým vrškem, je asi nejvíc. Ten se mi líbí moc. Jináč během dne je při hlavní uličce spousta krámů a stánků s píčovinama, před tím speciálním minaretem stojí zaparkovanej velbloud Míša, kterej už asi na všechno rezignoval a tváří se docela spokojeně.

Děcka řvou furt „hello“, prolezáme městečko křížem krážem, jdeme na bazar, kde už ale nemůžem sehnat nic hotovýho k snědku, takže v jedne dost native jídelně (?) dáváme čaj, týpek neumí rusky, takže nám chce dát té zadarmo, my mu ale solidárně dáváme 200 UZS. Nasírá nás až paní kousek dál, která nám prodává čtvrt pytlíku buráků a čtvrt pytlíku rozinek za 2000 UZS. Dáme jí to, protože nás předtím lehce pokrmí, ale vzápětí si uvědomujem, že jsme jí tak 10x přeplatili. No co se dá dělat, příště se nedáme!

Hlad je hlad, ve starym městě hovno k snědku, takže vylezáme jednou z postranních bran ven do nový části, kde ale kupodivu taky skoro žádný jídelny nejsou a ty co jsou, nabízí akorát somsy a hot dogy. Zalezáme nakonec do jedne zahradní čajirny na kraji parku, kde mají jakousi polívku. Dáváme to s chlebem a čajem, polívka je opravdu dost mastná, samá kost jak hrom a ke všemu si k nám přisedají dva silně ožralí pánové; mladší nás furt láká do Zafarbeku a nemůžeme mu vysvětlit, že už bydlíme v Islambeku, starší je asi o pár vodek pozadu, ale je taky dost. Docela dotírají, samý podávání rukou, dědek mi dokonce naznačuje cosi o píchání. Radši to platíme a mizíme.

Kolem parku jezdí trolejbač made in Škoda, po asi 25 km trase z Urgenče, tak ho fotim. Loudavou chůzí lezeme zpět za hradby a na hradby, zase procházíme skoro celý starý městečko. Kousek od bazaru kupujeme v prodejně nápojů 5 l vody a tři flašky červeného plus jedno víno v klasickéj pivní lahvi, komplet za 720 UZS. S celou várkou chlastu se vracíme na hotýlek, kde to všechno vychlastáme, tedy až na to pivní víno, toho se bojíme. Ani ne moc nasračky kolem půl jedenáctý zalezáme.

Neděle 24. září

Dneska asi začal ramadán. Včerejší menší pitka není dnes ani moc znát, jsme všichni v rychtyku. Po hotýlkovej snídani, na kterou si bereme ještě vlastní pečivo, jdeme do města obhlídnout pohledy. Kolem hlavní brány jsme vyklouzli za hradby do pěkný starý obytný čtvrti. V rygolu vedle cesty lezla krtonožka, docela pěkná, zkusím ji vyfotit. Jak to vidí děti, seběhnou se k nám. Jdem dál a necháváme krtonožku svému osudu.

Procházíme z vnější strany kolem hradeb, proti nám jezdí po prašnej cestě povozy tažený oslíkama, prostě paráda. Dojdeme až k bazaru, kde to neskutečně pulzuje, k mání je zase všechno možný i nemožný, mají dokonce pěkný ryby z Amu Darji, „čerstvý“, sušený nebo uzený maso visí na uličních stáncích, kus dál zase haldy melounů a dýní, v sekcích hadrů a parfémů vybírají holky a paní v pestrobarevných šatičkách parádu, děti tlačí vozejky s kdečím. Čumim po celkem pěkných ženskejch, ty se mi posmívají kvůli propíchnutému obočí a do toho všeho se zvedá prach a pálí slunce.

Vracíme se do historical city a se sluncem téměř v nadhlavníku šplháme na zdejší nejvyšší minaret za 2000 UZS/os. Adyho táhne nahoru za ruku malá holčička, my se Šamanem se plazíme po čtyřech úzkým a nízkým schodištěm, jenom lehce osvíceným malinkýma okýnkama. Nahoře jsme celkem vyřízený, ale rozhled je fajnovej. Šaman se zdrží jenom chvíli, nedělá mu to nejlíp. Já fotim, co se dá, a po Adym chce holčička peníze. 50 kopějek se jí zdá jako podivná odměna, ale těžko jí vysvětlujem, že kasu drží Šaman a ten už je dole. Lezeme teda taky dolů, to jde o poznání líp, hlavně je líp vidět. Proti nám lezou nahoru nějaký zoufalci a evidentně toho mají taky dost.

Pod věží dávám holce 200 UZS, který jsem našel v kapse, a s roztřesenýma kolenama se šouráme na bazar, kde sháníme něco k snědku. V postranní uličce dáváme nálož šašliků a moc si pochutnáváme. Potom se přes přes bazar, kde Áda kupuje za 300 UZS keramickou mističku, suneme

do hotýlku., kde dáváme asi do půl čtvrtý siestičku. Já čtu a píšu deník, Ady čte a pak chrápe (doslova), Šaman vedle v pokoji prej taky zabral.

Po zkušenostech ze včera, kdy jsme k večeru nemohli sehnat žádné jídlo, se vydáváme k parku, kde jsme se včera potkali s těma vykalencema, ale lezeme do čajovny vedle. Dáváme somsy a speciální hot dog s mrkvičkou, čaj z pytlíku, kterej ale stojí za hovno a pár cigárek. Z repráku vříská pořád stejná hudba, lidi skoro žádný, akorát vedle u stolku sedí kluk se třema holkama, z nichž jedna se mi docela líbí. Platíme a známou cestou podél trolejí jdeme opět za hradby.

A koho to tam nepotkáme – samozřejmě že známýho Francouze, jak si tak fotí podvečerní město. Chvilí kecáme a pak se přesouváme do čajovny mezi minarety, dáváme zkurveně předraženej čaj (2000 UZS) a klábosíme. Převážně o focení a exotickéj stravě. Po půl hodině se loučíme, lezem na kraj už téměř vyliďněnýho bazaru, kde kupujeme solidní meloun za 1000 UZS a jdem s nim na hotel.

Po asi půlhodinovej pauze vyvalujeme melouna už do nočního města pod hradby a celej ho sežerem. Jdem pak udělat menší okruh nočním městem, je to paráda – aspoň některý části jsou liduprázdný a je to úplně jiná atmosféra než ve dne. Náký cígo u useknutýho minaretu, pár nočních fotek a hurá do pelechů. Chlast nedáváme, držíme solidárně ramadán.

Pondělí 25. září

Dneska to byl pěkněj den! Po snídani, asi v deset hodin, vylejzáme na hradby a jdem po nich až zpátky nad náš hotýlek. Slunce pekelně smaží, ještě z těch hradeb z hlíny to ukrutně sálá, ale je pěkně vidět na město. Vedlejší branou lezem ven a přes park si to sereme k bance vyměnit náký dolary. To je zas operace hrozná, trvá to asi čtvrt hodiny, nakonec dostáváme 50 000 UZS ve dvoustovkách. Paní je vytáhla zpod vyndanýho prkna z obložení radiátoru. Docela čumim, ale aspoň že mají náký somy.

S paklama prachů se vracíme k bráně a ještě kousek dál na zastávku trolejbusu. Jedem do Urgenče, asi těch 25 km. A je to jízda vskutku zajímavá; trvá to hodinu, jednou nám spadly tykadla, ale na to, jak vzadu lítaly ty lana, to bylo ještě v cajku. Třičtvrtě cesty cesty kecáme s týpkem, no já spíš posloucham a kejvu. Kolem jsou samý bavlníkový pole, nechtěl bych to v tom hicu sbírat ani náhodou.

Město je takový roztáhlý, samý široký jednosměrky a všehovšudy nic. Jdeme se hned najíst do větší zahradní restaurace, kde posedávají samý sáčkaři, a dáváme kotlet s bramborovým pyré, kterýho je tam trochu, a nákejma otrubama, kterejch je víc. Taky je tam volský očičko a celý mi to chutná. K tomu dva salátky, z nichž v jednom je nakrájenej celej citron i s kůrou, a pivo točený. Chce se mi chcát, ale hajzl je údajně v rekonstrukci.

Kousek odtud lezeme na poštu a posíláme partu pohledů. Necháváme se zlákat cedulí „vysokorychlostní internet“ a půl hodiny se snažíme zkontrolovat emaily. Zatím asi nejpomalejší připojení, fakt hrůza a děs, ale za 200. Pak že poguljám po parku směrem k bazaru a avtovokzálu, kde to slušně žije, ale je tu horko jako kráva.

Chcem zjistit, odkud zejtra pojedem do Nukusu a kde případně legálně koupit lupeny, ale fízlové nás informujou, že to lze jen v busu. Dáváme dvě konvice zelenýho čaje v hustej restauračce, kde šéfuje jakoby Číňanka, ale jak se zdá, její hlavní náplň práce je vybíjení much, kterejch je tu jak nasráno. Možná i trochu víc než v cimře v Kyrgyzstánu. Platíme celkem 200 UZS a lezem ven na busák.

Chcem ušetřit čas, tak že pojedem busem. Jede asi za deset minut, ale zase nějakou vedlejší cestou, pořád zastavuje, je přečpanej a trvá to nakonec asi hodinu dvacet. Cestou kecáme s pánem, co dva roky sloužil v Mladej Boleslaví. Prej se mu tam moc líbilo.

V Chivě jsme si jen skočili do hotýlku na hajzl (celou dobu sem nechcal) a hned jsme zase pospíchali před bránu na taxíka. Jedeme se totiž podívat na kraj pouště Karakum (asi). Tágaři napřed pláclí 15 000, na to jsme se jim vysmáli, protože pán v buse říkal 3000. Po minutě jsme to stáhli, s tím, že tam budem 15 minut. Tágař byl docela v pohodě, starší chlap, moc toho nenapovídal, až pak trochu na zpáteční cestě. Kus před pouští zastavil, pravil, že tu bydlí a přibrál nám do auta malou holčičku, co postávala u jednoho krámku-stánku.

Poušť začíná kousek odtud, kupodivu za docela velkým jezerem a je to hustý. Rovina, písek, sem tam bodává kytka, torza brouků. Ady prej viděl asi 10 cm velkýho králíčka (ale jistej si není, že byl prej hrozně rychlej), já se Šamanem viděl taky něco hrozně rychlýho, snad ještětku nebo nevim. Pán pak chytil dva slušný brouky, tak 3 cm, co vypadají jako střevlíci, ale možná to jsou náký skarabi. Zajímavěj zážitek. Vedro už bylo na odchodu, slunce pomalu zapadalo.

Nechali jsme se odvézt k jedneji jídelně, asi kilák od našeho hotýlku. Dali jsme každej po dvou šašlicích z mletýho, salát a kvantum cibule. Při zapadajícím slunci se vracíme pomalu domů, ještě pokoupit vodu a zalejzáme na ubikaci. Bylo to dneska pěkný.

AR KARAKALPAKSTAN, NUKUS – hotel Taškent, úterý 26. září, 21:00

Jsmo na cimře v rozhodně nejstrašnějším hotelu v Uzbekistánu. Konkrétně v komunistickým monstrem jménem Taškent. Skutečný zoufalství. Voda teče jenom v 6-9 ráno a 18-21 večer, ovšem ani s tím, jak jsme zjistili, se nedá počítat. Hajzl taky splachuje jen v tomto mezidobí, ale už se nám podařilo vytopit koupelnu, páč jsem roztočil kohoutky v domnění, že má téct voda, ale nic. Pak se šel Ady vychcat, ty hovada to mezitím pustili a samozřejmě to z trubek teklo ven (tedy mimo hajzl). Švábika jsem, pravda, zašláp zatím pouze jednoho, v noci jich čekam víc.

Hotel má asi deset pater, je to skoro nejvyšší budova v jinak docela plochym městě a už z venku se dá tušit, co se ukrejšvá uvnitř. Ovšem jen tušit, protože co je venku jenom nastíněno, se vevnitř rozvíjí do hrozitánskejš rozměrů. Začíná to vstupní halou, pokračuje výtahem a chodbama v patrech a končí „koupelnou“. A to ke všemu máme lux-pokoj. Šaman prej viděl pokoj č. 912 a to že bylo něco hroznýho. Už pár nedobřejch ubytovan jsmo, myslím, skoušlí, ale tuto vede.

To všechno a možná ještě víc za rovněž 8 USD/os/noc!!! A pozor, normální cena je 50 USD za pokoj!!! Bez snídaně! Jediný pozitivum je, že jsmo v devátym patře a máme velkej, jinak hroznej balkón se slušnym výhledem na pouštní město Nukus. A taky zas máme dvě cimry, s 2+1 postelema, plus tu výtečnou koupelničku... Ty soudruzí udělali v tutom projektu ne jednu chybu, dokonce bych řek, že se na to celý měli už v počátku vysrat...

Úterý 26. září

Sny, co se mi tu zdají, jsou celkem šilený a to se mi dneska zdálo něco celou noc, furt jsem se budil a přemějšlel, kde je realita. Nakonec vstáváme asi před devátou, dávam poslední sprchu v Islambeku, následuje poslední zdejší snídaně. Platíme 72 USD za ty tři noci, pán nám dopisuje OVIRy a jdem naposled skouknout Chivu. Děláme pár posledních fotek, samý pózy jak mají bejt, před minaretem a kolem šikujících se cvičenkyň, který každej den 3x denně trápí na náměstíčku těla pro radost turistů, se vracíme do pokojů pro bágly, loučíme se s laxnim pánem a razíme na trolejbáč před hradby. Akorát tam jeden stojí, docela narvanej, takže stojíme.

Jede to snad pomalejš než včera, tykadla padají hned 2x, napodruhý jim řidič domlouvá pár ranama kladivem nebo klíčema, to nevim, každopádně dávam slušný rány. Ani se o nás nikdo moc nestará, akorát pán, co sedí za mnou. Víc se začne zajímat až v Urgenči, kde chcem jít na blížkej busák, co jsmo včera objevili na bazaru, ale pán tvrdí, že odtamtud do Urgenče nic nejzdí a posílá nás na jinej avtovakzal asi kilák po hlavní. Vedro je k posrání, bágly tíží a na autobusáku nám sdělujou, že busy do Nukusu jezdí z toho druhýho; od bazaru. Supr, prej jede za chvíli, takže jedem jakoby maršrutkou, ale sami a za 1000. (Pán chtěl původně 3000.)

Docela vypruzený tam po půlhodině čekání zjišťujeme, že žádněj bus dneska do Nukusu nejede, protože lidi sbírají bavlnu. Znenadáni se objevuje pán z trolejbusu, říká, že nic nepojede a že se domlouval s tágařema, že by nás tam za 15 000 vzali. A nebo že máme jet k němu na kolchoz a zejtra ráno že bus do Nukusu pojede. Tágo se nám zdá drahý, do kolchozu se nám moc nechce, takže zkusíme vlak. Vlakač je 100 m od toho druhýho busáku, kde jsmo byli před půl hodinou! Rezignovaně tam jdem pěšky, přece jenom už známe cestu... Vedro.

Na nádraží se dozvídáme, že dneska jede jenom jeden vlak a to do Taškentu. Do Nukusu prej zejtra. Napadá nás jet tágem asi 15 km do jednoho města na hlavní cestě Buchara – Nukus a tam že zkusíme stopnout řákej bus. Ale – taxíky jezdí od bazaru! Je už půl třetí, takže lezeme do maršrutky a za 600 UZS se vezem opět na bazar a busák. Tam to nakonec dopadá tak, jedeme tágem za 18 000 až do Nukusu. Ady ještě kupuje dva pytlíčky něčeho, co tu chlapi strakají pod jazyk a má to dávat. Nestojí to skoro nic, ale varujou nás, že je to dost silný. Pán, co Adymu pomáhal nákup uskutečnit, s nim dávam ještě vodečku (100 g v plastikovym kelímku zavíčkovanym alobalem).

Cesta v pohodě, jedem na zadních sedadlech, protože jedema ve 4+1. Posledních tak 50 km, potom co se přejede Amu-Darja, se jede pouští, takže čumíme. Nukus je celkem nic moc, město v poušti, samej prach, což působí hustě. Po ubytování v hotelu Taškent jdem hledat večeri a zjišťujeme, že je tu hrozně moc krásnejch holek. Tágař říkal, že za 10 USD jsou leckterý k mání a já bych je s radostí dal. Procházíme bazar, je tu docela svinec, ten zvednutejš prach či písek tvoří hustou atmošku, do toho ještě nizoučko zapadající slunce, ty všemožný smrady a ty nádherný asijský holky. Paráda.

Jenomže s jídlem je to hoší. Jsou tu samý lékárny a kde je jakoby hospoda, tam točí jenom zmrzlinu. Nakonec ale nacházíme opravdu hrubou čajovnu, kde dostáváme úctyhodnou porci plovu, saláty a dva čaje, komplet za 2000 somů. Už je tma a město jde spát, stejně jako my. Do toho hotelu bdy a zašlý (byla-li vůbec kdy řáká) slávy.

ARALSKÉ MOŘE, MOYNAK – hotel Oybek, středa 27. září, 20:38

Jsme v rozhodně ještě pekelnějším hotelu než včera. V podstatě něco neuvěřitelného – jsme sami v celém hotelu, v takovém torzu, všechny pokoje jsou odemčený, můžu se tu volně pohybovat, třebaže pan nejvyuštěnější hoteliér nám přidělil dvoják úplně nakonci chodby. Hajzlík v našem apartmá má funkční období dávno za sebou, takže máme chodit do pokoje č. 24. Voda nejde, nešla a nepůjde, elektriku nám pán zapnul navečer. Před chvílí jsme se vrátili ze suterénu, kde nám pán připravil docela chutnou večeři – brambory s cibulí a paprikou a salát. Jedli jsme to u malého stolečku na chodbě, mezi obrazama Aralu, když tu ještě byla voda (1977).

Je to NEJVÍC hotýlek, na rozdíl od včerejší megabestie na nás Oybek působí svým zvláštním zašlým charisma, no a hlavně nás tu pán zamknul a přijde prej brzy ráno. Je to zvláštní mít takovej hotýlek pro sebe a ještě ke všemu je všechno otevřený! Pán je taky megahustej, pořád se směje a dost ho pobavilo, že chcem zůstat dvě noci. Při servírování večeře si prozpěvoval a mezitím se smál. My se při večeři řezali furt. Eště jsme to nezažili. Hrozně hustý!

Středa 27. září

Celou noc se zdály neuvěřitelný sny. Většinou dobrodružný, nebo o píchání, nebo dohromady. Vzbouřím se přesně v sedm, což pozoruju z balkónu na hodinách na protějším baráku, když se pokouším vyfotit východ slunce nad městem a pouští. Burcuju Šamana, kterému se napřed moc nechce, Ady je vypruzlej, že se vůbec nevyspal kvůli komárům, nebo štěnicím. Balíme kvapem sakypaky, aby nás nechtěla děžurná stáhnout o present tip. Naneštěstí, jako na potvoru, ji potkáváme při čekání na výtah, kterej uveze jenom dva, ale nic nechce – a taky by nic nedostala.

Před hotelem lezeme do trolejbáče, kterej už není ze Škodovky a má dokonce jiné patent na nahazování tykadel, který nám taky cestou dvakrát padají; stojí to 200 UZS pro všechny, ovšem nejedeme na avtovakzal, ale jen na vokzal, a proto musíme asi 500 m pěšky. Cestou před mostem fotím z T-busu tři kamely. Bus jede podle očekávání za deset minut devět, takže kupujeme bilety a dáváme čaj. Vyrážíme dle platného jízdního řádu z poloviny obsazeným busem.

Během cesty ovšem přibíráme další lidi podél cesty, takže se bus zaplní. Já sedím zprvu sám, ale zanedlouho ke mně přisedne mongo-rambulák a to je v píči – je fakt velkej. Napřed nemluví a držím ho i na jeho polovině, ale v Kungradu se rozpovídá (tedy co jsem schopnej českou ruštinou skázat), pojí ten tabákovéj dryják a začne se roztahovat. Naštěstí vystoupí za chvíli a mam zbytek cesty leháro – nožky nahoře. Čumíme na pustinu, která je nečekaně docela „zelená“, zarostlá tu trávou, tu keřema, tu takovou vysokou trávou a asi ve 13 hod jsme v Moynaku.

A to je docela velkohustota. Vlastně jsem asi nic takového zatím neviděl. Dřív přístav u Aralského moře, dnes zapomenutá ves na konci světa, resp. uprostřed pouště. Dřevěný baráky, hliněný střechy, písek, vedro, po cestě běhají hbití skarabové, děti čumí a řvou hello. Dokonce i z okna ve škole, jsme velká atrakce. Zapomenutý městečko, kde už dávno chcíp pes. Zvláštní nostalgický, smutný místo, přesto plný dětí, který ovšem asi lepší budoucnost neslibují.

Autobusák je samozřejmě na kraji vsi, asi 3 km od hotelu a dalších zásadních staveb. V závěsu malejch školáků pochoduju po hlavní ulici parnym odpolednem a jenom čumíme. Poprvý si uvědomujeme, jaká katastrofa se tu stala. Procházíme kolem nízkýho domečku, podle kluka-průvodce kavárny. Je zakryto. Kino je dávno v prdeli, spousta baráků jsou jenom opuštěný torza.

Když dojdeme k hotelu, docela čumíme. Teda dost, hlavně to skoro vypadá, že je taky zavřenej. Visací zámek to jen potvrzuje. Ale přece jenom známky života jsou vidět – kýbl s vodou, fusekle na lavičce. Jinak teda nic. Rozhodně sám hotel působí jako už pár let zavřenej. Ady jde naproti do obchůdku zjistit co a jak. Vrací se s flaškou vody a informací, že hotel funguje, ale týpek se šel najíst. Takže pohoda.

Už chcem jít někam na jídlo a vidíme pána v červeným tričku a brýlách, jak si to šine k nám. Je to on – hoteliér. Vysmátec obecný mongoloidní. Velmi ho pobavíme, že bysme zůstali na dvě noci. Skouknem cimru, je to nářez, chce asi 5000 UZS/os/noc, ale večer má dorazit boss a snad to usmlouváme na míň.

Ubytuju se a jdem hledat oběd. Je to hustý, taková chajda, kde mají akorát vejce a čaj. Dáváme každě dvě volský oči, čaje a pak karton vod a hajzlák. Vracíme se na pokoj, týpek se vyhřívá před stavením a má očividně pohodu. Po lehkým odpočinku vyrážíme obhlédnout Aral. Je to hustota. Poušť. Jemňoučekkej písek, mušličky, rovina a v dálce nic. Brutalita. Lodě uvězněný v písečnejch dunách, sem tam jezírko slaná vody, další lodě. Mrtvolky velkejch brouků, písek. Hovna od velbloudů, nebo snad od krav.

Asi tři hodiny chodíme po bejvalým dně Aralu, přemejšlim, jak to tu asi kdysi, před 30 lety, vypadalo. Znova musí člověka napadnout, jaká katastrofa se tu stala. Jak ty lidi tady na to dojeli. Jak se to, kurva, mohlo stát. Zmizelo moře.

Asi v sedm se vracíme ke vsi, děti nás chtějí stáhnout o děngi a vodu. Chvíli si s nima přátelsky povídáme, za chvíli jsou neodbytný a docela prudcí, tak se otočim a řvu, co chtějí, nebo co, oni mi asi

nadávají, ale mizí. Ještě jdeme koupit 500 g vodky a limo a pak hurá do hotýlku čekat do půl 8 na večeři. Následuje kalení vodky a tlachání. Teď se jdu vychcat a spát.

Čtvrtek 28. září

V noci se jdeme společně vychcat na pokoj č. 24, protože se tam samotnému nikomu moc nechce. Po vodce se mi nějak nezdají sny, nebo si je možná nepamatuju. Vstáváme docela pozdě a ven lezeme asi až po desáté hodině. Vysmátej hoteliér už brousí dole v hotýlku a my jdeme na snídani do čajovny, kde jsme včera jedli vejce. Je ale bohužel zakryto, takže alternativně měníme chuťový buňky a o baráček dál, kde jsme včera nakupovali vodku, kupujeme každému devět oplatek třech různých druhů. Kilo stojí 1000 UZS. Při zpáteční cestě na hotel se pokoušíme v místní minibance směnít pár doláčů, ale kdo by to čekal – nejsou somy. Klasika, tady mi to ale nijak nepřekvapuje, zvláště při pohledu na sídlo banky.

U hotelu opět zjišťujeme, že na dveřích visí zámek, týpek v prdeli a to jsme si mysleli, že nám k těm pišingrům uvaří čaj. Jíme tedy na lavičkách ve stínu hotýlku a když to všechno sníme, objevuje se týpek. Zřejmě se byl někde vysrat. Poprosíme o čaj a mezitím si trochu povídáme. Prej jako kluk pamatuje vodu, ale pak po milimetru ubejvala až byla v hajzlu. Smutnej příběh veselého blázna.

Po čaji jdeme číst a odpočívat asi do půl druhý, kdy razíme na druhou stranu městečka k autobusáku, kde má být nejlíp vyvyřující čajovna. Asi po ¼ hodinovej procházce tam dolezeme, ale mají jenom lagmaně a pirožky. Dáváme postupně obojí, lagmaně jsou horký, bez masa se zelím a dobrý, pirohy s bramborovou kaší taky ujdou. Zalejvámě to dvěma čajema a s plnejma břichama a laškou vody beremě směr pustina. Chceme dojít k jezeru, ne Aralskýmu, ale k nějak uměle vytvořenému pro zmírnění zdejšího klimatu. Z týhle strany není vidět, takže to bereme docela oklikou, ale je to pěkná procházka různěma typama pustiny. Ani se nezdá že je extra hic, fouká svěží vítr a slunce svítí do zad.

Po hodině a půl chůze po někdejších dně opravdu k jezeru dojdeme, ale jenom k jednomu z mnoha jeho ramen. Je docela velký, ale v porovnání s okolní pouští jako když plivne. Fouká silnej vítr a na vodě je několik lodiček s rybářema chytajících ryby do sítí, který napřed natáhnou cik cak přes to rameno a pak takovejma spešl zvonama (jako na WC) mlátí do vody a nahání ryby do smrtonosný sítě. Je to zajímavá podívaná, ryby vyskakují vysoko nad hladinu a některý jsou pěkný kusy, určitě kolem půl metru. Čumíme na tu akci asi čtvrt hodinky, ale fujavec nás vyháňá dál.

Podél jezera a pak pustinou míříme k městečku, tentokrát jsme tam docela brzy, páč jdeme přímo. Zdáky vidíme zase ty torza lodí, který už vzdaly marný čekání na vodu a lidi je postupně rozebírají na šrot. Velejemnej písek se mi neustále dostává do sandál, jak si tak jdeme cestou necestou, a přemejšlim, jestli jsem na ty dva přede mnou nasranej, že jsme nepočkali u vody, abysme viděli úlovky rybářů zblízka. Než se přes městečko dobrouzdáme písečnejma ulicema na hlavní ulici, je mi taky už trochu zima, kupujem dva chleby a protože nemůžeme najít funkční čajovnu, míříme nazpět do hotelu. Bereme to zase vedlejšíma uličkama, tvořenejma tím jemňoučkým pískem, procházíme kolem pěknějch domečků, některejch dřevěnejch, se zvláštníma hliněnejma střechama. Děti. Všude samý děti. Chtí vodu, jako vždycky. Lepší jsou malý holčičky, ty jenom zdraví. Na hotel přicházíme asi v půl sedmý.

Japončik, kterýho jsme potkali při odchodu na oběd a kterýho jsme sem navigovali, je ubytovanej naproti pokoji č. 24. Zkousím si hajzlákem otřít zasraný nohy, ale s ne moc uspokojivým výsledkem. Do půl osmý čteme v postelích, pak lezeme dolů do haly-chodby, jako že bude večeře (původně objednaná na 19. hodinu). Hoteliér se diví, že už jsme zpátky z odpoledního výletu a že jídlo bude za půl hodiny.

No, čekáme u stolečku na chodbě asi do devíti. Ale dnešní dlabanec je luxusní, taková plněná bramborová placka a salát. Ještě než nám to naservíroval, přišli do hotelu nějaký týpkovo kumpáni a vypadá to na kalbu. Šamana bolí břicho, jde číst, já s Adym dopijíme čaj, krátce pohovoříme s jedním z kalících a jdeme taky nahoru. Japončik dostává svou porci jídla na pokoj. Taky jsme poplatili ubytování, což nakonec dělalo 30 000 sum, židák jeden a ty dvě večeře celkem za 10 000. Tolik jsme původně nechtěli dát, ale nebylo zbylí.

Pátek 29. září

Zdají se mi sny o rybaření s klukama doma, jak to vždycky poseru; o kalení vodky s neznámejma cikánama a o píchání. Vzbouzí mi kluci, že už je 7:05, takže pobalim pár věcí, s hygienou je to snadný, není voda. Japončik vyrazil chvilku před náma. Lehce pošahanej hoteliér nám vypisuje OVIRy a kolem půl osmý opouštíme snovej hotel. Venku pěkně svítí sluníčko, ale zima je hrozná. Je to takovej příjemnej rozbřesk v městečku na konci světa.

Na autobusáček, tedy konečnou stanici busu, je to zas přes celý město asi ¼ hodiny svižnou chůzí v závěsu za Japončikem. Doležáme tam poměrně schvácený, slunce přece jenom začíná

žhavit... Kupujeme lístky za 2100 UZS/osoba pěkně v pokladně, aby nás ty kurvy řidiči nemohli ochcat. Do devíti zbejvá půl hodinka, kterou trávíme v tej čajovně, kde jsme včera jedli a dopřáváme si celkem bohatou snídani: smažený vejce, půl šišky uzzenýho sýra a vlastní chleba ze včera, protože ten co jsme dostali, podezřele chutná po plisni.

Ze dvou konvic čaje stíháme tolka jednu, za oknem se už totiž nepříjemně zaplňuje autobus. A nevypadá to příliš optimisticky; autobus kompletně obsazenej, venku ještě dav lidí o nákladu ani nemluvě. Lístky, co jsme koupili, jsou tři ručně napsaný řádky na papírku: Nukus, 29.9., číslo sedadla. Na našich místech už sedí lidi, bágly si prej máme vzít dovnitř, do zavazadláku se údajně nevejdou. Dobrý. Projímem se přeplněnou uličkou přes ¾ busu k našim místům. Ukazuju týpkovi významně bilet s číslem a docela čumim, že bez řeči vstává a nacpe se do uličky. Horší je to s těma báglama, který musíme držet na klíně s tím, že jsem se nestačil vychcat. Obojí je dost pruda, když si představim čtyři následující hodiny jízdy, jak je tu zvykem – bez zastávky. Když ale skouknu bus, kde stojí tak 30 lidí v uličce, pokouším si vsugerovat, že je to v klidu: vždyť za čtyři hodinky vystupujem!

Jak tak čumim z okýnka na cvrkot kolem busu, trochu mi zarazí, že ačkoliv měly bejt zavazadlový prostory plný, ládujou tam několik velkejch pytlů čehosi, na střechu leze kluk a tahá nahoru rezavej disk z auta. Lidí v buse přibějvá, řidiči na ně řvou, ať se smrsknou. Těsně před odjezdem mi pobaví magor na ulici, co chce fotit dvojici sedící přede mnou kompaktnim foťákem. To, že má zavřenou příklopku na objektivu – pohoda, ale že fotí objektivem směrem ke ksichtu, mi už naprosto dostává. Dvojice je ale spokojená, nikdo se ničemu nedívá a těší se na krásnej snímek. Ve strnulej poloze s bagáží na klíně opouštíme tohle žiznivý městečko, plný písku a plíživý deprese, Moynak, před 30 lety prosperující přímořský letovisko.

Cesta probíhá dle očekávání: dřevění mi nohy, sluníčko pálí přes záclonky a krajina docela o hovně. Naštěstí po polovině cesty se začíná uvolňovat ulička a už není tak trapný sedět před stojícíma bábama a ženskejma s miminkama. Na kraji Nukusu, kousek před mostem přes polovyschlou Amu Darju zjišťuju, co vezeme v těch pytlích dole v busu. K mýmu velkómu překvapení jsou to ryby, pořádný maccí, takový jaký jsme viděli v sítích. Kentus jako prase, vysypali je z pytlů na cestu, páč plný pytle ženský a děti neunesou a přehazuju je do dřevěnýho vozíku. Opravdu nepříjemnej gurmánskej zážitek, už ty pytle stojí za to. Až teď jsem rád, že mam bágl na sobě. To by byl jinak asi konec.

Dovezem se až před známej hotel Taškent, kde stejně vystupuje i zbytek cestujících a při výstupu se jedna paní poblíže do uličky. Venku zas prudí tágaři, takže jednoho zkoušíme, jestli nás hodí do Prahy a hurá, odprejskne. Je půl druhý a jdeme k NBU vyměnit dolary. Je ale samozřejmě čas oběda, takže i my vyhledáváme jídelnu, kde si nakládáme plov, salát a čaj, naši klasickou trojkombinaci. Plov nic moc, trochu nechávám, zdá se mi dost suchej.

Šaman se uvolí, že do banky skočí sám, abysme se tam nemuseli tahat s báglama. Trvá to tak půl hodiny, prachy kupodivu jsou a my se přesouváme zpět před Taškent na trolejbáč. Tágaři se zas projevujou jako mrdky, říkají něco maršrutkáři ať nás nebere. Chvilí ale počkáme na T-bus a ten nás za 150 UZS za všechny hodí na vokzal, odkud to na busák už dobře známe.

Japončík už odpočívá v nádražní čajovně, my kupujeme v pokladně bilety za 1050 UZS + 1000 UZS bagáž. Dáváme odvážně čtyři konvice čaje, obfotíme pana šašlikáře, kterej chce poslat fotku čtyřikrát. Před 17. hodinou se nalodujeme na svý místa v buse. Vozidlo je to opět poněkud letitý, vezem zas pár pytlů ryb a tentokrát máme bágly taky tam dole, naštěstí mezi žokama s bavlnou. Sedíme celkem pohodlně, Áda dlouho hovoří s pánem, kterej sedí za náma. Já čumim do pustiny, občas vystrčim foťák z okýnka, abych zachytil scenerii v západu slunce.

Jak se přibližuje noc, zjišťuju svou velkou chybu – nevyndal jsem si z báglu nohavice ke kalhotám. Čůráci totiž dost často otvírají okýnka, protože kouří, a tím pádem nehorázně fičí na nohy. A to tedy dost silně, v noci se to mění v černou můru, různě se zahřívám rukama a vyhledávám místa s menším prouděním. Naštěstí mam aspoň silnější ponožky a boty, bez nich bych to dozajista odstonal.

Radši ani nepiju, je mi jasný, že chcacích zastávek moc nebude. Taky že jen dvě za těch dvacet hodin. První hned asi hodinu po výjezdu, když v jednej osadě na kraji pouště tankujeme pašovanou naftu, pumpujou to tady sem-tam pumpou a musí toho vozit strašně, protože sem jezdí tankovat i kamazy. Druhá zastávka, spojená s jídlem, je v půl druhý v noci u jedný větší jídelny. Zima je šílená, na jídlo nemam ani pomyslení, ale Adyho týpek nás každýho obdaruje danajským darem v podobě šašliků. A takhle v noci, to teda šašlik k duhu nepřijde... Ani nevím proč, ale vlastně si docela pochutnávám, splachujem to čajem, Šaman si nakládá ještě kotel lagmanů, Ady dává somsu.

Chcát jdu radši dvakrát – jak říkam, čekam z týhle strany zradu. Přestože mam ledový lýtka a čekam problémy s revmatem a ztuhlejma žílama, nějak asi na pár chvil usínám, dokonce i chvíli snim. Z toho mi ovšem budí fyzlové na jednom checkpointu, kdy se ukáže, že to hovado tupý v Moynaku v hotelu nám napsalo OVIR se špatnym datumem. Fyzlové nás vyvádí z busu, venku je tak 5°C, ti

čůráci tam stojí div ne v kožichách, já v kraťáčkách. Ady jde řešit situaci do budovy, já se Šamanem stojíme s třema fízlama venku u závory. Jsou příjemný jak osina v prdeli, ale posléze když jim dojde, že jsme Češi, začnou říkat Milan Baroš, Pavel Nedvěd apod. Ady se vrací, že OK, nic neplatil a nějak to přešli.

Roztřeseněj jak osika se doklepu do busu, omlouvám se řidiči za problém a jede se. Zase asi usínám. Pročitám při svítání a zjišťuju, že pán za náma už zmizel, stejně jako půlka lidí z busu, dokonce i hromada zavazadel ze zadní části.

Sobota 30. září

Masíruju si lýtka a přelezam na volnou dvojsedačku, kde se pokouším obalit nohy přehozem od sedadla. Moc to nejde, je to pruda. Chcal bych. V půl osmý zastavujem v Samarkandu, přistupujou noví lidi. Chvilí je vidět na ty ohromný portály mešit u bazaru, do busu leze kluk prodávající somsy. Jede se dál. Stejnou trasou co jsme jeli prve do Samarkandu. Mělo by to bejt ještě tak čtyři hodiny. Kolem devátý jíme sušenky coby snídaní, ale je to jako když dáš volovi malinu. Trochu to skrápím vodou, moc ne, zechcal bych se. Adymu se chce dost na hajzl, teda jako srát. I Šaman by chcal...

Do Taškentu přijíždíme asi ve čtvrt na jednu, na známej avtovokzal. Ady jde rovnou srát, já se Šamanem lovíme bágly zpoza pytlů s bavlnou. Jsou celkem zasraný, jak se dalo čekat, naštěstí pytle s rybama byly ve vedlejší kóji. Ryby budou určitě moc dobrý. Po mírně divokym rozhovoru s taxikářema a chcaní, kde omylem беру nějakýmu pánovi jeho soukromej ručník, překračujeme magistrálu.

Hlad nás zahání do jídelny, kde byly minule pěkný holčičky a jedna, ta nejroztomilejší, je tam i dnes. Kluci dávají přirozeně plov, já volim dvě manty. Salát, čaj. Dojdem do metra a na Francouzovu radu se vydáváme hledat lady Karamat Apu, která údajně nabízí privátní ubytování za 5 USD. A skutečně; jdem si to takhle po ulici, čumíme, kde by mohla bejt Samarkandská ul. a nějaká paní, dosti pitoreskního vzezření, malé postavy a téměř ztrácejícího se nosíku se k nám hned má a jde v podstatě najisto. Jakou adresu že hledáme, my to přečtem a ona praví: „To jsem já, lady Karamat Apa!“ A už si nás vede za roh do hustočlenitýho činžáku. Vypadá to tady zajímavě, před barákem vaří ženský něco ve velkém kotli, větve jim čumí z kamínek, jak tomu pořádně přikládají, je to takový sídliště žijící společným životem.

Byteček je docela nóbl, rozhodně proti moskevskému bejváku luxus. Jinými slovy: bereme to na tři noci. Paní nám připravila na zemi ležení, máme pro sebe pěkněj pokojík vyloženej peršanama. Jdu dát sprchu, po čtyřech nocích to už pomalu chce, v metru jsem se docela styděl. Přepírám trenýrky a ponožky, abych se nemusel poblejt. Kluci asi dělají totéž.

Asi ve čtvrt na pět jdem ven, do obchoďáku GUM na solidní internet, kde checkujem vlaky ze Saratova směrem do vlasti. V kavárně sedí u kompů samý roztomilý holčičky, bohužel je jim tak 13. Jdu s Adym radši koupit cigarety a vodu do supermarketu vedle. Téměř všechny prodavačky luxusní kočičky. Šaman píše nějaký maily, tak kouříme a čekáme před netem. Když dokomunikuje, přejdem cestu k mešitě, obejdem ji a na končícím bazaru dáváme dvě konvičky zeleňáku.

Odsud to berem zas do GUMu, kupujem dvě lahve vodky, džus, limonádu a vodu. Je už 19 hod. a je tma. Projdem zadní ulicí domů, kde čekáme, až paní připraví večeři. Napřed je to dýně, klobáska a chleba, pak přijdou saláty a jako hlavní jídlo těstoviny s beranim masem a trochou brambor a deci beraního sádla. Toho nebožáka berana jsme ostatně potkali už při cestě na net. Ležel tam vedle baráku pod stromama, hlavu na jinej hromádce než tělo, který bylo zpola stažený z kůže, a co mi udivilo, bylo tlukoucí srdce pod tou obnaženou svalovinou. Inu, jinej kraj, jinej mrav.

Po večeři chvíli rozmlouváme s paní a dáváme jí pohledy a peníze za dnešní noc. Teď se povalujem na cimře a otvíráme tu druhou vodku. Mimochodem, vodka Taškent trochu pálí. Je asi půl 11. Asi se to bude pěkně spát.

Neděle 1. října

Byla to noc ve znamení komárů. Zkurvenejech komárů. Večer jsme jich pár pobili, ale v noci se ty kurvy, mně neznámým způsobem, vrátili. Navíc bylo docela vedro a bylo třeba spát odkrytej, takže žádněj med.

Prohraná bitva s moskytama skončila definitivně asi v devět hodin. Někej pán, patrně syn paní, nám připravil spolu s dětma snídaní – klobásu, chleba a vajíčka. Po ní vyrážíme ven; napřed na bazar, kde to cvrčí životem a byznisem, chodí tady kvanta kočiček a je vedro. Bazar je to pořádně rozlehlěj, část je krytá, situovaná do kruhový haly s ohromnou kopulí a ochozem, kde jsou hlavně oříškáři a sušený ovoce. Sice nic nekupujem, ale dostávám ochutnat patrně sušenou meruňku a med. Fotim trh z ochozu a týpka s ořechama, ale musíme jít pryč, protože tady nám všechno hrozně nutí. To v oddělení se zeleninou, hlavně tedy s cibulí, který je tu neuvěřitelný množství a další vykládají

z nákladáků, máme aspoň výmluvu, že to nemáme jak upravit. Fotím ty kvanta cibule, protože tolik pohromadě jsem jí ještě neviděl.

Přilepují se na nás nahrubo somrující, asi sedmiletý holčičky, chytají se nás a snad i brečí, ale řídíme se podle knihy a žádným darem je nekazíme. Vylezáme z týchle soustavy krytejh bazarů, co vypadají jako nedalekej cirkus, a v nekrutej části dole kupuje Šaman kravatu. Vedro je k zalknutí a všude hordy lidí, že se uličkách ani nedá zastavit, nebo naopak projít. Opuštíme to pulzující místo s chutí na čaj, kterej dáváme v našem známým parku mezi hotelem Hadra, planetárium a cirkusem.

Je tu příjemnej stín, ale paní obsluhující je děsně pomalá a líná. Navíc si něco zadřela do ruky a ukazuje to všem zákazníkům, vyjma nás. Po druhym čaji se jde dál, po hlavní ulici Navoi, kolem kina, kde asi 6x denně běží premiérově bollywood, až zase k takovému rozlehlému travnatému parku se spoustou vodotrysků a několika sochama, lemovaného z jedny strany obrovskýmá vládníma budovama, z nichž jedna hází hrozný šajny, jak odráží paprsky.

Šamanovi je ovšem dost blbě, nevypadá dobře, a tak musíme zalézt do metra a vrátit se k našemu bejváku. Šaman jde do cimry, já s Ádou se vracíme na kraj bazaru, kde poobědváme šašlíky, moc dobrý a pak půl hodiny čekáme, až svatí mužové z vedlejší medresy dopečou ve speciální podzemní pícce somsy, který mají bejt původně na sladko – s čokoládou, ale posléze se ukáže, že jsou opět s beraním masem. Zacházíme ještě do GUMu pro barel vody a červený Viceroyky. Pak jdem taky domů, odpočíváme četbou asi do 18 hod., kdy jdem skouknout do Troy-net café vlaky do Charkova, poněvadž jsme se rozhodli, že na ten Krym sereme.

Jsmem tam do půl osmý, za tmy se vracíme na večeři: pelmeně, dýni, chleba, jabka a něco pálivého z piri-piri papriček. Šaman dává tolka chleb a čaj, od paní-šéfky dostává nějaký prášky na uklidnění žaludku. Teď je půl desátý, dokaluju s Adym vodku ze včera, posloucháme radio Onido a zabíjíme komáry. Na chodbě v akváriu plave jedna tlustá ryba už od včera břichem nahoru a působí pomateně.

TAŠKENT – privat, pondělí 2. října, 19:45

Oslava je v plným proudu. Celý přízemí, tzn. minimálně tři byty, je nacpaný lidma a jídlem. Lidí je tu cca 50, venku kvanta dětí, mladáci sedí na dvorku, starý jsou rozlezlí po bytech. Já sem totálně přežranej po asi čtyřech chodech a to paní ještě strašila plovem. Snad se mu vyhnem, jinak bych patrně puknul. Měli jsme: výbornou polívku se všim možným, meloun, dýni, somsu, salát, jinej salát – jakoby ze syrovejh nudlí, chleba, placku s masem a čaj. A ještě po dvou lahodnejch mantách. Všechno moc chutný. Doufam, že už nic nepřijde.

Pondělí 2. října

Noc zase nic moc. Vzbudil jsem se dvakrát – kvůli chcaní po vodce a kvůli komárovi. Moc svěží se po ránu necítím. Kluci už oba čtou, ještě se chvíli válim, než se jdu opláchnout. K snídani je opečeněj měkkej salám a chleba s máslem. Šamanovi už je očividně líp, z čehož máme radost nejen my, ale i všechny paní, který se včera podílely na jeho léčení.

Během snídaně se dozvídáme, že dnes tu proběhne jistá oslava, zřejmě narození mimina, a že se musíme přestěhovat do bytu naproti, kterej má naše bytná též pod palcem. Byt je to zas jako kráva, my ovšem dostaneme přiděleněj jenom malej pokojík vedle kuchyně. Stará paní nám kvapně pomáhá přesunout věci vedle a vykládá, jak a kde všude budou hosti.

Poté co se tak nějak v novym bejváku rozkoukáme, vyrážíme ven. Trolejbusem no. 4 po Navoi street tam, kde jsme to včera násilně přerušili a možná ještě dál. Skoro až do samého centra nového Taškentu. Jsem takovej ospalej, takže navrhuju popít čaj, což celý kolektiv schvaluje. Vybíráme čajovnu, resp. hamburgerárnu na takovým parkovišti mezi parkama. Vedle u stolu sedí skutečně krásná extradlouhovlasá tmavovláska s mizernou kámoškou, ale po chvíli se k nim přidávají zase dvě, jedna docela luxusní dlouhoblondýna s ohromnejma řasama, a všechny pijou kolu. Ve stanu za nima běží na plazmě ruský MTV. Holky se pomalu zvedají a i my máme dopito, takže padáme pryč.

Máme v úmyslu obměnit poslední doláče, ovšem ve dvou velkejch bankách to opět nejde. Asi nejsou somy. Loudáme se parkama k soše Timura, jak majestátně jede na koni s pořádnějma koulema, po místní Broadwayi, kde se „umělci“ snaží v množství větším než malém prodat svý kýčovitý dílka.

Krásně si tam procházíme, Šaman hledá zvoneček, kterej by koupil pro pí Hánovou, ale mají jen extra strašný. V jedny ze směnáren měníme v pohodě 11 USD a docházíme až ke vstupu do metra, odkud jsme se včera vraceli domů. Procházíme opět parkem kolem pomníku neznámého vojína dál přes kanál kolem staďáku a kina, až k základně TV. To už je kousek od hotelu Hadra a vlastně i našeho bejváku, takže dávám s Adym šaurmu, kterou si zase krásně pokapu kalhoty, takže na nich mam pěknou partu velkejch mastnejch skvrn. Naštěstí ty první pomaštěný kalhoty se záhadným způsobem téměř samovyčistily, takže od tutěch to čekam časem taky.

Šaman chce normálně jíst, navštěvujeme proto bazar a dáváme celkem sedm šašliků a salát (3+2+2). Paní obsluha je zas extrémně pomalá, čaj nám dotlačí až 5 min. po jídle, no hrůza. Vedro je klasicky velký, dáváme teda ještě výtečnou zmrzlinu a s kornoutama v rukou odcházíme na byt. Šaman nelíže, zato před barákem navštěvuje již podruhý lazebníka, aby mu břitvou zkulturnil zarostlou tvář.

V celém přízemí našeho hostitelskýho paneláku to už začíná vřít, vrcholí přípravy na velkolepou oslavu. Zalezeme si do svezích 8 m² a při čtení krásné literatury siestujeme. Dáváme sprchy, WC a podobně. Vedle v kuchyni se zatím buď připravuje jídlo, nebo tam sedí chlap a jí. Asi v 18 hod. lezem ještě jednou ven, jdeme do Troy-net pořešit vlaky. Když se vrátíme, akce je už v plném proudu. U stolku v kuchyni máme prostřeno a začínáme hodovat.

Vlak TAŠKENT – SARATOV, úterý 3. října, kolem 10:00

Kluci šli do jídelňáku koupit 3. lahev vodky. Jedem vlakem z Taškentu. Docela kalba. Vedle v kupičku je luxusní asiátka, nádherná prdelka, kozičky. Jsem taky docela naplech, ale z Uzbekistánu jedem možná jednou za život. Děžurný povídali, že na kazašskejch hranicích budou chtít prachy, my na to, že nemáme nic. Ovšem už podruhý jdem do jídelňáku pro předraženou vodku, ale zas jsme pozvaný zejtra na plov, možná zdarma. Platit fizlům je pro nás asi to nejhorší, co chcem udělat. A doufam, že to neuděláme... Kluci jsou furt pryč. Já sem už dost naplech.

Středa 4. října, rák ráno

Hrůza hrůz. Včera padlo 1,5 l vodky. Pro dvě lahve jsme byli v jídelňáku, přestože všem tvrdíme, že děngi nět. Jsem eště docela vožralej, pojedli jsme část sýra, kluci dole pode mnou dělají, že spí. Já musím taky. Trochu mi bolí hlava a mam takovou tu veselou kocovinu. Zatím.

19:00 – 24 hodin ve vlaku

Celej den je mi dost blbě. Furt se válim na kavalci, každou hodinu jíme 3 mandle a 5 křížal (švestkovejch či meruňkovejch). Vlak, tedy aspoň náš vagón, se zaplnil, takže je tu už vedro a vzduch k zblití. Jsme mezi Nukusem a Kungradem.

Úterý 3. října

Noc zase docela špatná. Večer jsem si strčil špunty do uší, protože vedle v kuchyni furt něco klohnili, připravovali, myli nebo jedli a dveře k nám do komůrky nešli zavřít kvůli dvoum prodlužovačkám. Vzbudil jsem se někdy v noci, v bytě už byl klid, ale vedro jako svině. Vytáh jsem špunty, poněvadž to nemam moc rád, ten teplej tlak a vydal se napospas moskyťákom. Takže blbý.

Ráno se budíme poměrně včas, snídaně je na stole – zbytky ze včerejší akce, ale dobroty. Pobalíme bágly a domlouváme se, že si je ve čtyři vyzvedneme. Jdem na bazar nakoupit sušený švestky a meruňky. Samý energeticky nadupaný pochutiny, s kterejma to snad ty tři noci překlepeme.

Obloha vypadá poněkud zakaboněně a taky že když objednáváme čaj v čajírně u planetária, padají první kapky. Jen pár, ale zahání nás to pod střechem. Po druhym čaji se zvedáme a jdem do starýho města, že navštívíme tu mešitu s nejstarším Koránem, kam jsme posledně kvůli krátkej kalhotám nemohli. Ovšem ani tentokrát svatou knihu nevidíme, páč nás z mešity s omluvou vyhání. Vypadá to na nákou akci.

Potulujem se tedy příjemnejma uličkama starýho města, v jejichž spletitým labyrintu několikrát narazíme na uličku slepou. Času máme hafo, co jsme měli v plánu v Taškentu vidět, jsme navštívili, takže se tak poflakujeme. Asi ve dvě poobědváme ve velkojídelně na kraji bazaru, objevujeme při tom sekci sladkostí, bohužel už nemáme prachy, abysme něco ochutnali, plov ale načas zasytí a i chuť na sladkosti utlumí.

V čajovně kousek od kvartýru dáváme zase dva čaje a už tak rák rekapitulujem trip a psychicky se zocelujeme na cestu vlakem. Krátce po třetí hodině si vyzvedáváme bagáž, vyprazdňujeme se v možná posledním dobrym hajzlu a loučíme se s paníma.

Bágly nepříjemně ztěžkly zásobou vody, kterou ovšem za pár minut v GUM obchoďáku doplňujeme dalšíma třema 5L kanystrama a šiškou uzenyho sýra. Náklad je to brutální, bág, kandák a igelitka v ruce a hurá přes přeplněnej bazar, kde dokupujeme tři chleby, na metro Chorsu. Tam trochu zazmatkujem, když omylem vystoupíme a přejdem s tím pekelným outěžkem na druhou trať, kde vzápětí zjistíme, že jsme vystoupit ani přestoupit neměli. Takže zpět na původní trasu a hurá na nádraží.

Už to tu známe, chcem jít na poslední jídlo do jídelny, kde už jsme byli, ale nakonec chvíli posedíme v parku a dáváme šaurmu, takovej hamburger s kebabem. Šašlik, kterej bysme všichni chtěli, totiž jako na potvoru nikde poblíž nemají. Vedle v krámu kupujeme lahev 45% vodky Generalskaja a litr limošky.

Po přesunu na nádraží, asi pět ptaň pět různých lidí s pěti různými odpověďma na to, odkud jede náš vlak, se po 18. hod. naloďujeme na vlak Taškent – Saratov, do vagonu č. 14. Je krásně svěží a čistý, máme radost, která se ale za pár desítek hodin tak nějak vytratí. Krátce po výjezdu nastává kalba. A to pořádná. Třetí flašku si už nepamatuju.

Středa 4. října

Jedeme vlakem od rána do večera. Ady prohlubuje kontakt s týpkem, s kterým jsme se seznámili včera při cigáru v uličce vagonu. Jmenuje se Adcham a jak se ještě ukáže, je moc hodnej. Jede asi 20 km od Volgogradu na deset měsíců makat, stavět nějaký baráky. Jinak se celý den povalujem, mně je nějak zle z tý kalby a čumíme na okolní pustinu.

Uzbecká hranice, čtvrtek 5. října, 2:15

Pohoda.

Kazašská hranice, 5:30

Pohoda.

Čtvrtek 5. října

Zase jedeme vlakem od svítání do svítání. Už je mi OK, máme vypracovanéj důmyslněj úsporněj stravovací plán: ráno čtvrt šišky uzenejho sýra s celým chlebem a pak průběžně mandle a rozinky nebo sušený švestky a meruňky. K obědu chleba s medem, po hodině vždycky po pár kusech sušenýho a 3-5 mandlí. Ještě máme nějak černej čaj, ve výbavě vlaku je konvička a stakany a samozřejmě samovar, kterej ale občas nefachá a musí se chodit do vedlejších vagonů, při čemž zas prudí děžurný. Takže si sem tam dáme čajík.

Odpoledne somroval děžurněj prázdný PET lahve, protože samovaru nestačila elektrika a museli v něm zatopit, a to právě PET a jiným bordelem. Taky jsme jednou zastavili v pustině, dost lidí venku kouřilo a protahovalo se a najednou se vlak zničehonic rozjel, naštěstí se nám všem (myslim – nenaskakoval jsem poslední) podařilo za rozjezdu nastoupit. V pustině, kterou jedem celý den, je vidět velbloudy, pěkný kousky i menší stádečka.

Pán je v pohodě, včera jsme od něj dostali granátový jabko a chleba, dneska povídal, jak byl ve válce v Afgánistánu a jiný zajímavý věci. V noci proběhl přechod hranic, kde se zas ty čůraci ukázali. Poprvně to Kazachom trvalo asi dvě hodiny, úplatky ovšem nechtěli, Rusáci byli o něco svižnějši, ale ve dvě v noci to byl opět opruz. Vypadalo to, že děžurný i dost lidí z nich má celkem respekt, ale byla to komedie, u Rusáků i s čuchacím psíkem, férovým kokršpanělem.

Hodláme vystoupit ve Verchnym Baskunčaku společně s pánem a jet nejspíš tágem do Volgogradu. Vlak má dvě hodiny zpoždění a přijíždíme tam asi až v půl sedmý. Svítá.

Pátek 6. října

Začíná svítat. Vylejzáme z dlouhatánskýho vlaku, děžurný se s námi loučí slovy: „Češi, Praga – Hitler kaput!“ Beru pánovi těžkou dýni a vystupujem do ruskýho městečka, spíš vesničky. Je překvapivě celkem teplo, venku před moderním nádražičkem, předpokládám nejmíc hi-tech stavbou v osadě, chrápou na zemi bezdomovecký cikáni, pár jich má základnu v části čekárny.

Všichni zasraný tágaři stojící a checkující na perónu chtějí za těch 200 km do Volgogradu nehoráznejch 100 USD a to i přes to, že to domlouvá pán. Z jídelního vagonu na nás křičí kuchaři a servíři a loučí se s námi. Zase o nás vědělo půl vlaku. Z jednoho vagonu vykládají přibližně multikáru dýni – hovada.

Po čtvrt hodině, kdy já se Šamanem hlídáme zavazadla a dýni, domluví pán s Adym tágem za 1800 RUR. A je to brutální rozmrданej žigulík, dost strašnej. Naházeli jsme bágly do kufru a vyjeli. Asi 300 m prašnou cestou mezi dřevěný baráčky k tágaři domů. Pro kanystřík oleje. Vypadá to, že ragulín bude mít vyšší spotřebu.

S rudým kotoučem slunce v zádech vyrážíme asi v sedm hodin směr Volgograd. Během prvních 50 km má cesta asi dvě zatáčky. Vede stepí, sem tam hřbitov nebo kobyly. Když začínaly volgogradský předměstí, u monumentíku stíhačky, sjedeme z hlavní cesty a náš ragulín zdolává brutální prašný cesty, místy pořádněj tankodrom a to proto, abysme objeli policejní hlídky, který vybírají na hlavní cestě prachy, pravděpodobně za cokoliv. „Objížďka“ nás vede nad údolím veliký řeky – Volhy, ale asi jenom nějakýho ramene, kolem čtvrti zbohatlíků s domama jako zámečky. Poté, co zas najedem na hlavní, pokračujeme ještě kus, stavíme se v bance a měníme na ruble.

S penězma v kapse se kousek vracíme a vysazujeme pána u rozestavěnýho velikýho baráku, jakoby bytovky, kde pán pracuje. Zatímco tágař dává vozidlu dávku oleje, loučíme se a fotíme

s pánem. Ten nám důrazně říká, ať tágařovi dáme jen těch 1800 RUR, i když tágař chce dalších 100 RUR za krátkou zastávku na focení Volhy.

Tu dělá pár kiláků potom, za mostem a řeka je tu opravdu kolosální, jedním směrem není vidět na druhý břeh a působí to jako moře. Na mostě, spíš hrází, je patrně hydroelektrárna, protože všude je spousta drátů, traf a jinech elektrokokotín. Fotím to pár minut, pán je v pohodě, říkáme mu, že takovou řeku vidíme poprvé v životě, a to ho zřejmě obměkčí, poněvadž když za chvíli vystupujeme, o kilu neříká ani slovo a normálně se s námi loučí. Vystupujeme kus za hrází, na konečný trolejbáče č. 8. Vedro jako kráva.

Vlak VOLGOGRAD – CHARKOV, sobota 7. října, 11:00

Vyjíždíme z Volgogradu v zatím nejbrutálnějším vlaku, co jsme jeli. Ke všemu nám čůráčí děžurnej sebral ze sedadlopostelí ty nechutný matrace, když jsme mu řekli, že nemáme prachy na povlečení. Kundy, kundy, teď nás dokonce přesunuli jinam, na začátek vagónu do nejhnusnější kóje, kde je stoleček nakřivo a možná je tu i nacháno. Zmrd. Docela tu smrdí hajzly, kentus hroznej.

13:46

Úspěšně jsme se sbratřili s širší rodinkou Ázerbajdžánců sedících v kóji vedle nás. Dostali jsme 85% kořalku, dost brutální, pálí mi po ní krk. Udělaná jest z jeřabin. Víno, to sem já nedával, prý taky výborný. Tři granátový jabka jsou taky zpetřením naší jednotvárný stravy. My jim za to rozdali adresy a pohledy. Před půl hodinou jsme jeli kolem a přes brutální největší řeku, ohromnou. Nejspíš to byla Volha, i když podle mapy to vypadá spíš na Don. Taky jsme ochutnali chačapurí, výbornou placku z listovýho těsta se sýrem. Homemade.

... Ani nedokouřím Viceroyku a nasedáme do T-busu, kde vládne tlustá zrzavá děžurná a za 6 x 4 (3+bágly) RUR projíždíme asi ¼ hodiny jednou hlavní ulicí kolem většiny válečných pamětihodností až na vokzal. Lidí přibývá, vedro ze mě ždímá kapky potu, smrdím, řek bych, solidně.

Nádraží vypadá jako malá Stalinovo věž, je velkoryse zdobený válečnějma reliéfama po obou stranách hlavního vchodu. Uvnitř v moderně vybaveným interiéru upoutává hlavně krásně malovanéj strop. Opět hrdinskejma motivama. Rovnou hledáme Komoru odycha, která by měla poskytnout přespání buď zadarmo, nebo velmi levně.

Komoru sice najdem, ovšem stojí 290 RUR/os/noc. Vzhledem k tomu, že tu chceme bejt jenom jednu noc a nechceme strávit celej den hledáním možná ani ne levnějšího ubytování, zůstáváme tu. Volnej je čtyřlůžkový pokoj a mladej kluk s berlema se válí na kavalci u okna a čumí na TV, kde běží Bruce Lee.

Je to tu docela luxusní, bohužel, kenták by byl nejspíš lacinější. Ale smradu je v pokoji plno. Jen se lehce omyjem na hajzlu, vyčistím chrup a už bez bágů jdem dolů na nádraží pořešit lupeny do Charkova. Na zejtra 10:44. Naštěstí jsou k mání plackarty za 550 RUR/os, místa ovšem, jak stojí na biletu, ukáže průvodčí, což se ukáže jako zrada a zkurvenost. Nicméně s lístkama v kapse vylezáme z vokzalu vstříc stopám tý krvavý bitvy.

Hladu máme tři prdele, takže první věc je jídlo. Procházíme přednádražníma stánkama a páč pořád jdem jakejmasi luxusně vypadajícím ulicema, poprvé jíme asi za ¾ hodiny před zdejším bazarem. A bylo to takový osmažený hovno, šiška plněná kuřátkem, sýrem a houbama a bylo to horký a moc dobrý. Asi za 17 RUR. Ale taky to bylo po takovym dlouhym skoropůstu dost malý, takže pokračujeme v hledání normálnější jídelny se sezenim. A vono furt nic. Musíme teda zpět na nádraží, kde jsme si prve všimli slušně vypadajícího fast-foodu. Lezem tam, s tácem si poroučíme, co chcem a je to kupodivu opět smažená kuřecí šiška (bez výplně, jen maso) a smažený brambory se žampionama. Je to ale docela drahý, asi 77 RUR a není toho taky moc.

Lehce vypruzilí jdem na T-bus č. 8 a jedem pod památník vítězství, nebo co to je, kde si kupujeme tři baltiky 7. Když stoupáme po schodech vzhůru, otvírá se nám pohled nas gigantickou sochu ženský s mečem, asi největší sochu co jsem viděl. Fakt strašný hovado. Piva kalíme kus pod ní u pomníku se svalnatym vojákem vystupujícím jakoby ze skalnatýho bloku. Celý je to tu park vítězství, samý sochy, reliéfy, hraje tu hudba úderníků a mezitím pouští střelbu z kaťuší a válečnou vřavu. A mezi granátama hlásí rozhlas: „Gavarí Maskva“. Člověka by to chytilo za srdce!

Stoupáme dalším schodištěm vzhůru, kolem reliéfů Lenina a vojáků, po točitejch schodech do kruhový místnosti, kde kovová ruka svírá pochodeň s věčným ohněm. Akorát se tu střídá stráž, takže čumíme. Kluci dupají, až to nahání hrůzu, mají to parádně sevcíčený. Čeká nás poslední, klikatá část schodiště a už čumíme jak ocasi zesпода na tu sochu soch. Zesпода je to teda kus pořádný ženský. Bradavku musí mít nejmiň jako moje hlava! Ale je fakt, že zdálky, jak tam tak strnule vlaje ve větru na vrcholu kopce, prostor kolem ní, vypadá ještě větší.

Obejdeme tu betonovou superženu svírající v ruce pořádný (v noci možná svítící) meč a plní dojmů sestupujem pomalu dolů. Je tu docela dost lidí, a to starších i mladších, všichni se mocně fotí a vypadá to, že to neberou na lehkou váhu. Když kolem prochází babička o holi, je to jasný a tak ňák to na mě taky dopadá.

Za stálého pozorování neuvěřitelného množství luxusních kundiček slezáme pomalu dolů a hned lezem do trolejbusu a popovezeme se o pár stanic zpět, k Panoramatu stalinský bitvy. Kupujem tři baltiky 3 a slezáme je vykalit nad Volhu. Je to hustořeka s velkejma nákladníma loděma a příjemně působícíma písčejma břehama. Vedle nás přišla popíjet partička mladáků.

Po pivku se vracíme k rozstřílenému baráku, kterej tu nechali stát jako memento, obestavěný těžkou vojenskou technikou. Fotim ty tanky a děla a docela mi z únavy pálí oči a z nevyčkáni tlačí měchýř. Vyprázdňuju ho kus dál, ve stínu křovisek u zpustlýho hřiště, kde pár kluků hraje fotbal.

Kolem parčíku se vracíme k nádraží, už je zase hlad. Ady ještě mění pár dolarů a jdem před vokzal sníst šaurmu. Po večeři se vracíme do minimarketu koupit šest večerních baltik 3 a šištičku sýra na zejtra do vlaku. S igelitovkou lezeme do komnaty otodycha, kde už nikdo není, a tak zapnem bednu, kde běží samý pičoviny jako W. T. Ranger, a pijeme ty piva. Na konci druhýho piva začne Maska s J. Carrym a při tej usínáme.

Poprvý spim tak blízko nádraží. Teda jako v regulérní posteli. Ráno, asi v pět, nám děžurná přivedla nocležníka, kterej ráno furt chrápe, tak se ani nedozvíme, jak vypadal.

*Ruská hranice, sobota 7. října, 20:15 moskevského času
Paní pohraničnice se diví, že nemáme ani matrace...*

Ukrajinská hranice, 21:10 ukrajinského času

*Vlak CHARKOV – LVOV, neděle 8. října, 19:45
Jedem vlakem do Lvova, kolem nás sedí asi 3 holky, z nichž 2 sou docela kundičky a jedna je luxusní kundička. Máme v sobě asi 6 piv.*

*LVOV – autobusový nádraží, pondělí 9. října, 10:55
Včera kalba vostrá. Já asi 8, Šaman 10, Ady 9 piv. Ted' čekáme ve Lvově na autobusáku na bus do Plzně. Jede to asi ve 2. Kundiček je tu strašně. A spousta superluxusních kousků. Včera v noci mi bohužel spad foťák z police ve vlaku a přestal fungovat. Což je dost v kundě. Taky je mi po včerejšku dost zle. Měli sme před chvílí boršč, takovej se zelím nebo řepou, červený to bylo, a trochu mi pomoh. Vzal sem si nový tričko, nakoupili cigára, sýr a chleba. A vodu. Poslední jízda před náma... V Plzni bysme měli bejt zejtra asi v 10 dopoledne.*

Pondělí 9. října

Bus vyjíždí s asi půlhodinovým zpožděním a je poloprázdný. Přitom ta kráva ráno v pokladně povídala, že má poslední tři místa. Navíc lístky od ní byly asi o čtvrtinu dražší než od soukromejch agentur, o jejichž existenci a přítomnosti na zdejším busáku jsme nevěděli. Vlastně jsme to tušili, ale jak nás vyplašila s těma lístkama, tak jsme holt zazmatkovali a dostatečně jsme neprohledali nádražní budovu. Reklamy totiž na ty agentury (jsou tam minimálně dvě) žádný nikde nebyly. No, řekli jsme si, že na to nebudem myslet, přesto jsme si tu svini od lístků ještě několikrát nechali projít přes jazyk.

Přes Ukrajinu to bylo kousek. Teda nákejch šest hodin jízdy. Čuměli jsme z okýnek, co to šlo, Šaman vytuh s otevřenou hubou. Vesničky, jimiž jsme projížděli, působily docela melancholickým dojmem; dřevěný baráčky, všude zelenina a dýně, sem tam povoz taženéj oslíkem a vedle něj Peugeot 507 (nebo jakej).

Ovšem na polskejch hranicích, kde jsme strávili tak dvě hodiny při západu slunce, jsme si opět ověřili, jaký jsou pohraniční kurvy a svině, protože z busu musely vystoupit dvě ženský, který měli vízum do Čech až od 10. 10. (zítra) a přestože bysme do Čech překračovali čáru až toho 10. 10., oni je do Polska nepustili. Že musí počkat tady. Hm, to jsem koukal.

Při čekání na hranicích běžel film z ruskýho pracovního tábora, docela dobrej a v Polsku ho následovala píčovina nehorázná, při kterej jsem vytuh. Vzbudil jsem se před polsko-českejma hranicema, toho času ji obstarávali jenom Češi. A tu svini celnici, která se chovala extrémně arogantně, sprostě a vůbec nepatřičně, jsem měl sto chutí požádat o číslo, abych na ní podal stížnost. Byla to opravdu strašná píča! V rámci všech výstupů celníků na týhle cestě si, bohužel, Češi vydobili místo největších kurev. Aspoň mi to v tu chvíli tak připadalo. A vlastně furt připadá.

Takže si od dvou pokračujeme už naší republikou do Brna a do Prahy. Tam vysazujeme lidi v Roztylech s tím, že to je jediná zastávka v Praze, protože nemají rezidentskou kartu na Florenc. V půl desátý, když míjíme Rudnou, se vzadu v busu nasírá asi pět lidí, že chtějí na Florenc. Hádky

s řidičem docela brutální, mam strach, že po něm chlap skočí za jízdy a někam to nakouříme. Nedalo se asi nic dělat, prostě to u Loděnic otáčíme a jedem zpět přes ucpanou Prahu do centra na autobusák. Prostě hovada, oni i oni. My už se těšili na oběd! A hlavně se nám všem chtělo dost chcát.

Asi v půl dvanáctý, 10. října 2006 přijíždíme do Plzně. Ani tomu pořád nevěřim, hledam správnou realitu.